

HÜNNAP

NİSAN 2019
SAYI 1

KIRKLARELİ ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ

FEN VE SOSYAL BİLİMLER PROJE OKULU

**GENCİZ
AMA
UMARSIZ
DEĞİLİZ.**

KUDUS'ÜN ANLATTIKLARI

ÖĞRENCİ HİKAYELERİ

**BUNUN ADI VAR MIDİR MUALLA?
BİR KAVONUZ SAÇ**

YİNE Mİ ŞEHİT OLAMADIK KOMUTANIM?

ÖLÜM KIZILI TABUTLAR

**KRAL VE KIZLARI
KİTAPTAN DEVŞİRİLMİŞ
HAYAT
MEVLA İÇİN MEVLANA**

HÜNNAP

KIRKLARELİ ANADOLU
İMAM HATİP LİSESİ FEN
VE SOSYAL BİLİMLER
PROJE OKULU

SAYI :1

EDEBİYAT DERGİSİ

Editörden Notlar

Sevim ERDEMİR ERKMEN

KRAL VE KIZLARI

Irmak VARAN

YİNE Mİ ŞEHİT OLAMADIK KOMUTANIM?

Hakkı İsmail TANRIVERDİ

KİTAPTAN DEVŞİRİLMİŞ HAYAT

Feyza Feray ŞAHİN

MEVLA İÇİN MEVLANA

Fadime KOCABAŞ

GÖKTEN DÜŞEN SİYAH GÖZYAŞI:

Irmak VARAN

BUNUN ADI VAR MIDİR MUALLA?:

Meryem Sıla GÜVEN

POŞET

Mahmut KUTLUAY

SON MASALIM

Esra Nur KARAKAŞ

ECDADA ÖVGÜ, SULTAN ABDULHAMİD HAN

Hakkı İsmail TANRIVERDİ

ÇARE SENDE

Fadime KOCABAŞ

BAĞIMLI OLMA, SAĞLIKLI OL!

Efe TOPÇU

BAĞIMLILIK

Ayça DİDAR FISTIK

BİR KAVONUZ SAÇ

Irmak VARAN

MESCİDİ AKSA

İlknur USTA

KUDUS GENÇLERİN MARŞI OLMALI

Esra Nur KARATAŞ

YÜREĞİMİN DİĞER YARISI: KUDUS

Rumeysa GENEL

KUDÜS VE MESCİD-İ AKSA ÜSTÜNE DÜŞÜNCELER

Zeynep GÖKKUŞ

SAVAŞ ÇOCUKLARI

Fadime KOCABAŞ

TAK TAK TAK...

Zeynep Elif KARAMAN

BİR LİSELİNİN İDEALAR DÜNYASI ÜZERİNE BİR DENEMESİ

Serpil MAYTI

ÖLÜM KIZILI TABUTLAR

IRMAK VARAN

"SENİ DE VURURLAR BİR GÜN EY ACI"

Hilal PARLAK

Tasarımcı: Arzu Yaruz Ünlütürk

Editörden Notlar

Kıymetli okurlarımız,

Elinize almış olduğunuz bu dergi, Kırklareli Anadolu İmam Hatip Lisesi (Fen ve Sosyal Bilimler Programı Uygulayan Proje Okulu) olarak bizim, bir yıl boyunca gerek Türk Dili ve Edebiyatı derslerimizin gerekse de katılımcısı olduğumuz yarışmaların neticesinde ortaya çıkan farklı yazın türlerindeki öğrenci metinlerinin bir araya getirilmesiyle oluşmuştur. Bu sebeple sayfaları gezerken her bir dalı farklı bir meyveye ve tada aşılınmış bir ağacın, çok renkli yaprakları arasında dolaştıracamız sizi. Bazen bir masalla çocukluğunuzun uçarı günlerini hatırlayacak, bazen bir şiirle Mevlana'nın peşine takılacak, bazen de günümüzün sorunlarına kendi araladıkları pencerelerden bakan denemeler ve hikâyelerle karşılaşacaksınız satırlarda.

Okulumuzda "Yazarlar Takımı" olarak adlandırdığımız farklı yaş ve sınıf seviyesindeki öğrencilerimizin yazma deneyimlerini bir araya getiren mütevazı dergimizin ilk sayısı biz de, okulumuz için yeni bir gelenek oluşturmayı planlıyoruz. "Hünnap" adını verdiğimiz dergimizin yayınının, tüm öğrencilerimizi yazmaya isteklendirmesi ise bir diğer amacımız. Yazma vadisinde at oynatmaya başladıklarında, kendilerini ifade etmenin daha özgün yollarını da keşfedecekler; toplum olarak şikâyetçi olduğumuz kendini nasıl anlatacağını bilememe derdine de bir parçacık çare olacağımızı umuyoruz.

Bu süreçte bize destek olan okul müdürümüz Sayın Gönül CANAN'a, dergimizin tasarımını gerçekleştiren meslek dersi öğretmenimiz Sayın Arzu ÜNLÜTÜRK'e gönül dolusu teşekkürlerimizi sunuyoruz.

Bu çok renkli buketi ortaya çıkaran Yazarlar Takımımızın tüm üyelerini tebrik ediyor, sizleri on dört - on sekiz yaş Kırklareli İmam Hatip gençliğinin dünyasıyla baş başa bırakıyorum.

Sevim ERDEMİR ERKMEN

Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

KRAL VE KIZLARI

Az gitmiş uz gitmiş baba ocağından başka gidecek bir kapı bulamadığından kız kardeşinin yanına dönmüş, ağlaya ağlaya başına gelenleri anlatmış. Kız kardeşi, sanki kendisi hiçbir şey yapmamış gibi dinlemiş dinlemiş, kocaman kahkaha atarak sırtını dönüp yatmaya gitmiş. Kraliçe bu durumdan şüphelenmiş. Kardeşinin gün içinde hangi olaydan etkilenirse uykusunda onu olduğu gibi anlatma huyunu bildiğinden uykuya dalıncaya kadar beklemiş ve sonra yavaşça odasına girip kulağını kardeşine yaklaştırmış. Gerçekten de krala yaptığı kara büyüü uykusunda teferruatıyla anlatan kız kardeşi duyan kraliçe, büyüün gaddarlıkla da kalmayacağını sonunda kralın da bu kötülükler sebebiyle su bile içemez hale gelip öleceğini duyunca çok üzülmüş ve tekrardan geri dönmek üzere yola koyulmuş.

Kraliçe yolda geledursun bu padişahın iki güzel kızı varmış. İki de babalarını dinler, onun yaptığı kötülüklerin nedenini bir türlü anlamaz, tüm yaptıklarına rağmen kral babalarını çok severlermiş. İki prensesin sarayın bahçesinde gezinmeye çıktıkları bir gün, küçük prenses bahçedeki gülleri koklar, ablası ağaçlardaki kuş yuvalarını izlerken birden beyaz bir gül canlanıvermiş. Meğer kraliçe yol uzun olduğundan bir bülbülle kızlarına haber versinler diye güle haber salmış. Yapılan büyüü şerbet bu gülün yapraklarıyla yapıldığından gül kendini hiç affedemiyormuş. Bülbülün getirdiği haberi kızlarına ileterek kralın kendisini affetmesini ümit eder bunun için fırsat kollarmış. Nihayet o gün bu fırsat doğmuş. Gül dile gelmiş.

Genç prensese:

“-Güzel prensesim, sevgili kraliçemiz size bir mesaj iletmem için bülbülü göndermiş. Bülbül dedi ki, babanız kara büyüyle büyülenmiş. Tez günde, bir bardak sudan, bir oktan, bir de yaydan gelecek ölümü tadacakmış. Tez zamanda bir ilaç bulunuz, o ilacı içirdikten sonra, babanızı mutlu ediniz ki babanız bu kötü büyüden kurtulabilsin.” demiş ve gül tekrar eski haline titreyerek dönmüş. Fakat bu sırada gülün bir dikenini prensesin eline batmış ve gülün yaprağına kocaman bir damla kan düşmüş. Gül kıpkırmızı oluvermiş. Şaşkınlıkla o zamana kadar kırmızı bir gül görmeyen prenses almış yaprağı, gitmiş ablasının yanına, olanları bir bir anlatmış. Büyük prenses çok heyecanlanmış ve babalarını hemen bu durumdan kurtarma yollarını düşünmeye başlamış lakin bilmezler mi babalarının huyunu... Gördüğüne bile zor inanan kral, duyduğuna mı inanır? İki kardeş bu olayı babalarına duyurmadan gizlice halletmeye karar vermişler. Almışlar gül yaprağını çekilmişler odalarına. Gül yaprağına baka baka dalmışlar uykuya.

Gece büyük prenses görmüş bir rüya, haydi hayrola! Düşmüş bir Zümrüdü Anka'nın peşine çıkmış Kaf dağına. Bir balta bulmuş, kesmiş ağaçtan bir parça. Zümrüdü Anka, varmış yuvasına. Gagasında ağaçtan kopardığı parça. Koymuş küllerin arasına. Eşi doğu vermiş, küşün kıpkırmızı tüyleri gözlerini alıvermiş. Başka bir masal ülkesine dalıverecekken yuvalarına bir kırmızı, bir mavi tüy düşürmüş. Orda da prensesin rüyası ansızın bitmiş. İki kız düşünmüşler rüyanın babalarını kurtarmak için kendilerine bir işaret olduğuna karar vermişler. Sabah kalkar kalkmaz koyulmuşlar yola.

Az gitmişler uz gitmişler. Dere tepe düz gitmişler. Oradan geçmiş, burada beklemişler. Sonunda Kaf dağına gelmiş, eteklerinden tırmanmışlar. Bir ağaç dibinde, bir balta bulmuşlar; yanlarındaki anuş *ağacına bir balta saplamışlar. Ağaçtan bir parça düşmüş. Parçayı düştüğü yerden alıp çantalarına atmışlar. Az daha çıkmışlar, uz daha çıkmışlar. Bir yuvaya varıvermişler. Bir mavi, bir kırmızı tüy bulmuşlar. Bu tüyleri çantalarına atıp saraya geri dönmek üzere yola koyulmuşlar. Yolun yarısında yorgun düşmüş kalmışlar

Oradan geçmekte olan iki prens, dünyalar güzeli iki kızı görünce akılları başlarından gitmiş ama atları daha fazla gidememiş. Almış prensesler prensleri de yanlarına anlatmışlar başlarına geleni bir bir onlara. Prensler de bu iki kızla birlikte düşmüşler saray yoluna. Babalarını kurtaracaklar ya at sırtında kısa zamanda varmışlar saraya. Hem ilaç hem damat getirmişler kral babalarına. Bir girmişler içeriye herkes telaş içinde...

Koşa koşa gelen kralın yaveri nefes nefese yanlarına gelmiş ve başlanmış konuşmaya.

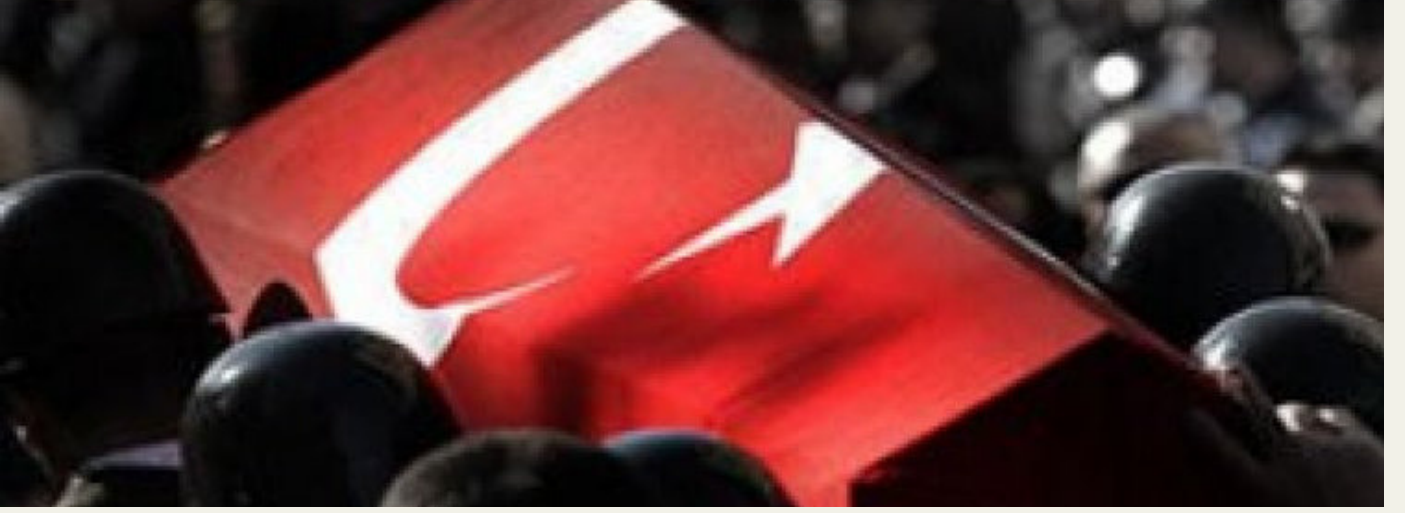
"Prensesim, prensesim! Babanız ok atışı yaparken susamış, su içmek için yayı omzuna asmış; su içerken su boğazında kalmış, bir türlü aşağı inmez!"

Prenseler büyük bir telaşla koşarak gitmişler babalarının yanına. Güvenmişler Kaf Dağından getirdikleri kuş tüyleri ve ağaç kabuğuna. Almışlar gitmişler babalarının odasına. Gül yaprağını koymuşlar burnuna. Tüylerle ovmuşlar bileklerini. Ağaç kabuğunu da koymuşlar kalbinin üzerine kral düzelivermiş. Aynı anda üstündeki kara büyü de gidivermiş. Kral sanki uykudan uyanmış. Kızlarının başından geçenleri dinlemiş. Kendisini kızlarına haber göndererek ölmekten kurtaran kraliçeyi de affetmiş. Bunu duyan kraliçe saraya dönmüş. Bir mutlu olmuş bir mutlu olmuş sormayın gitsin. Tekrar eskisi gibi her şeye değer veren, krallığındaki herkesin sevdiği o eski haline dönmüş kral. Damatlarıyla tanışmış, çok sevmiş kızlarına yardım ederek onları saraya kadar getiren bu prensleri. Kırk gün kırk gece düğün yapılmış. Hem kral ve kraliçe hem de kızları uzun yıllar mutlu mesut yaşamışlar...

Gökten üç elma düşmüş, padişahta çok vardır ona yok, biri küçük prensese, biri büyük prensese biri de bu masalı okuyanla yazana paylaşsınlar diye. Paylaşmak güzeldir ne de olsa!

*anuş: ebedi sonsuz.

Irmak VARAN 9 A

YİNE Mİ ŞEHİT OLAMADIK KOMUTANIM

Gözlerimi açamıyordum çünkü gözlerimi her açtığımda toz bulutları gözlerime giriyor ve canımı yakıyordu. Etrafımız sarılmıştı ve biz çaresizdik. Mermilerimiz tükenmek üzereydi ama direniyorduk. Teslim olamazdık çünkü biz Türk askerleriydik ve üstümüzde bu şanlı üniformayı taşıyorduk. Biz sırf bu üniforma için canımızı bile verirdik. Teröristler bütün etrafımızı sarmışlar ve bizi sıkıştırmışlardı. Mühimmatımız yetersiz, düşmanımız çoktu ama onların bilmediği bir şey var o da bizim ölmekten korkmadığımızdı. Biz ölüme koşarak giderdik. Mermilerimiz neredeyse bitmişti. Küçük yere tıkalıp kalmıştık. Komutanımız hep bizi teşvik ediyor ve bizi ayakta tutuyordu. Ben bunları düşünürken arkadan bir çığlık sesi geldi. Yavuz vurulmuştu. O görüntüyü gördükten sonra donakalmıştım. Derken bir mermi sesi daha geldi. Bir şehit daha vermiştik bu kanlı dağa. Bu durum canıma tak etmişti.

Komutanıma:

_ Komutanım bir planım var, dedim .

Komutanım:

_ Diğerleri söylese inanırdım ama sen söyleyince şaşırdım kaldım, dedi

Ben arkadaşlarımdan ve komutanımdan helallik istedim ama komutanım :

_ Şehit olursan sana hakkımı helal etmem, dedi.

Beynimden vurulmuşa döndüm . Ama başka çıkar yolumuz yoktu. Arkadaşlarımdan bombalarını istedim ve üzerime yerleştirdim. Şehadet getirerek Allahü ekber nidasıyla ileriye atıldım. Ama daha düşman hattına varamadan yere yığıldım. Ne yaptım ben diye düşünmeye başladım. Kendi kendime iyi halt ettin deli oğlan dedim. Ben bunları düşünürken arkadan bir feryat sesi geldi. Bağırın benim can yoldaşım Gökten'di. Daha bunun yeni yeni farkına varırken teröristlerin bana yaklaştığını fark ettim. Üzerimde olan bombaların hepsini fırlatacak ve onları gafil avlayacaktım.

Bekledim....

Bekledim...

En sonunda onlar bana yaklaştığında üstümdeki tüm bombaları onlara doğru fırlattım. Gerisini hatırlamıyorum bile... Ama gözümü açtığımda hastanedeydim. Ayıldıktan sonraki ilk sorum ise :

_Yine mi şehit olmadık komutanım? diye sordum

Komutanım:

-Olamadın aslan parçası olmadın, dedi .

Hakkı İsmail TANRIVERDİ 9B

KİTAPTAN DEVŞİRİLMİŞ HAYAT

Kitap okuduğumu sanıyordum fakat önümde kitap yok. Peki ya, az önce, ne okudum ben?

Uzun zaman olmuştu güneş doğmayalı ya da uzun zaman olmuştu güneş görmemiştim.

Kendisini sık sık görürdüm, bir eğitim görevlisi olduğunu sonradan öğrendim.

Göğsünde her görüşümde ayrı bir felsefe kitabı vardı. Nietzsche'ye olan sevgi ve bağlılığını her haliyle belli ediyor fakat okula gidip - her gün okula gidip - eğitim verip hiçbir normu yıkamamanın verdiği hüznü hissetmiyor ya da hissediyorsa da yüzüyle paylaşmıyordu duygularını!

Hissettiğini söylüyor fakat "memur" kalabiliyordu. İnanırım mı ben şimdi buna? Bir enteldi benim için, felsefeyle prim yapan ya da yapmaya çalışan bir görüntü çiziyordu fikrimce. İşlediğim düşünülen, işlemediğim bir kabahat sebebiyle, kendisiyle görüşmek durumunda kaldım.

Uzun zaman olmuştu güneş doğmayalı ya da uzun zaman olmuştu güneş görmemiştim.

İçeri girdiğimde Wagner çalışıyordu. İçimde Wagner çalışıyordu. Masanın üzerinde Faust, kulaklarımda Faust.* Farklı okulların köleleriydik. Ama ikimiz de özgür irademizle oralara gelmiştik. Duvardaki posterler odaya girer girmez ilgimi çekti. Ona posterlerinin çok hoş olduğunu söyledim ve hemen ardından Nietzsche okuyorum ben de şu an, dedim.

Bir ahmaktım onun için felsefeyle prim yapan, yapmaya çalışan bir ahmaktım fikrimce ya da önyargılarım yine yakalamıştı beni. Hiçbir normu değiştiremeyeceğini düşünenler için ağladı belki o akşam saatlerce... Belki de ben öyle olmasını istedim! Ah bu deli fikirler!.. Aklımdan geçenleri hissetmişçesine gözleri dolmaya başladı.

Kitap okuduğumu sanıyordum fakat önümde kitap yok.

-Peki ya, az önce, ne okudum ben?

Elindeki kâğıdı uzattı. Oku, dedi. İşlemediğim kabahatin savunmasını okumaya başladım, bu Nietzsche tutkununun karşısında. Bana savunmamda geçen "Herkes yapıyordu." ifadesinden sonra dur, dedi. -Az önce Nietzsche okuyorum, dedin. Ben kalbimden vuruldum.

İşte o an fark ettim. Diğer günler nasıl gidebiliyordu okula anladım, neden gidiyordu okula anladım. Göğsündeki o kitaptan nasıl güç aldığını ve belki de çekincesi olabilecek "bazı" insanlar için, nasıl bir kimlik görevinde olduğunu anlatıyordu sarıldığı o kitapların. O kitaplar özgürlük ilanıydı gözüne açtığı her güne. Ruhunun, sayfaların arasında nasıl güçlendiğinden bahsetti bana.

Kelimelerin gücünden bahsetti. Kelimelerin dilinden anlamanın hayatın şifresini çözmek demek olduğundan... "Bir kitap okudum bütün hayatım değişti!" diye başlayan bazı kitaplardan ve buna dair düşüncelerinden bahsetti uzun uzun.

O gün orada kendi miladımı yaşadım zannımca. Kendisine ait, okuluma ait, yaşamıma ait, yaşamına ait tüm düşüncelerimin, ön yargılarımın pasını bir kuyumcu hassasiyetiyle, hiç aceleye getirmeden giderdiğini hissettim. "Nietzsche okuyorum ben de şu an!" cümlesinin aramızda nasıl sihirli bir kapı açtığını fark ettim. Kitabıyla gezen her insan bir kitaptı benim için o günden sonra. Bir kitap ve bir yazarın birbirine bağladıkları kişilere, hiç kopmayacak bir bağ oluşturuyordu şu hayat. Hayatla okumanın kesiştiği alandayım. Bildim bunu. Ama sayılı şanslı kişiye açılıyordu, belki de hiç açılmıyordu bu kapı.

Bu arada yıllar geçti ben hala zaman zaman Nietzsche okuyorum. Gözlerimde görmesini bilenlere yıldızlar biriktiriyorum. Güneşimin, bitirdiğim her kitapla yeniden doğduğunu anlıyorum. Kaç güneşin hayatıma doğduğunu anlamak için, hazinesine büyük bir keyifle bakan insanlar gibi kitaplığıma bakıyorum.

Faust: Yumruk (Almanca)
Wagner'in Faust eserine binaen
Feyza Feray ŞAHİN 9/ A

MEVLA İÇİN MEVLANA

Gel ne olursan ol yine gel der
Hak yolunda ne gam ne de var keder
Ham kalma piş, bu sese kulak ver,
İnsanlığa çağrıdır Mevlana
Halkı hakka taşıdı Mevlana

El uzattı mesneviyle asırların gerisinden
Tut, sen de tut ki aydınlansın şu âlem
Sen de değerlen!
Kendini keşfetmek bir kilitti dünyada
Anahtarın adına dediler Mevlana

İçimizdeki kötülüğe karşı söz Şems'ine
kavuştu
Ulaştı yerler göğe,
Fark etmez artık güzel, çirkin, siyah, beyaz,
sağır, âmâ
Dünyamız ahiretle harmanlı
Aşk şekle girdi oldu Mevlana

Öğretisi kalp tahtının aziz bir misafiri
Serinletir yanmış yürekleri
Suya yanık toprak gibi
Gül rengine kavuştu, bülbül şarkısına
Gözyaşının adı oldu Mevlana

Rahmanda rahmet sonsuz bir ihsan
Dua et, dert etme
Yürüsün hayat suyun, dallarına
Aramızda mesafenin adı
Ölüp ölüp dirilmekmiş Mevlana

Hoşgörü mehtap, kalp denizdir, dil ise kıyı
Hayat dalgaların yakamozlar taşır
Bir şeb-i arus başlar
Dünya döngüsünün sarhoşluğuna
Adı Mevlana...

Fadime KOCABAŞ 12/ A

GÖKTEN DÜŞEN SİYAH GÖZYAŞI

Yağmur şiddetini arttırırken adımlarını daha da yavaşlattı. Hiçbir zaman yağmuru izleyen film karakterlerinden olamamıştı. Onun tercihi yağmuru izlemek değil yağmuru düşünmekti. Gelen soğuktan ürpermiyor, aksine usul usul tenine işleyen damlaları ılık buluyordu. Vakit geç olmamasına rağmen bulutlar karartmıştı havayı. Evinin yakınlarında ezbere bildiği bu yolları, her yağmurda oluşan su kanallarını izlemekten; aklından binbir kitap, insan, şarkı geçirmekten zevk alırdı. Şimdi aklına gelen bir kitabı düşünmekteydi. İçinden bir cümle aklına düşüverdi, "...yağmurlu havaları sevmişimdir hep. Herkes suçunu kabul etmiş gibidir o zamanlar. Mutsuz, huzursuz ve sırlısıklam." Kafasını kısa bir süreliğine yerden kaldırıp insanlara baktı. Başları eğik, mutsuz, huzursuz ve sırlısıklam... Usulca gülümseyip başını yeniden indirdi. Evet başı eğikti ama ne mutsuzdu ne de huzursuz. Evin önüne geldiğinde kafasını göğe kaldırdı ve gülümsedi. Merdivenleri birer ikişer çıkararak eve ulaştı ve kapıyı açtı. Anahtarı koltuğun üzerine fırlattı, banyonun yolunu tuttu ellerini soğuk mermere koydu. Soğuktan moraran dudakları yine gülümsüyordu. Beyaz teni buz gibiydi. Çekmecedan bir tarak alıp saçlarından yavaşça geçirdi, üzerini değiştirdi ve mutfağa girdi. Dolabın üzerindeki küçük resimler arasındaki not kağıdını gördü, eline aldı. Nesrin yazmıştı.

-Markete gidiyorum güzelim. Yine yağmurda durdun biliyorum. Masanın üzerinde çorba var. Çorapsız gezme! Seni seviyorum gökyüzlüm. Bir saate kadar geleceğim."

Çıplak ayaklarına bakıp güldü. Gidip ayaklarına peluş terliklerini giydi ve yemeğinin başına oturdu. Yedi yıl önce tanışmışlardı Nesrin'le. O zamanlar on üç yaşındaydı. Ailesiyle yaşadığı sorunlar onu kitaplara itmiş, kim ne derse desin hep okumuştı. Okudukça gelişmiş, düşünceleri büyümüştü. Ufak bir blok açmış, aklından geçen fikirlere yağmur yolu oluşturmuş, açtığı bloğa aktarmıştı. Bir profile rastlamıştı. Nesrin'di adı profil sahibinin ve onun yaptığını yapıyordu. İçine sığamadıkça harf harf çıkan vaveylaları vardı onun da. Klavye üzerinden öyle güzel bir bağ kurmuşlardı ki aralarındaki şehirlerce mesafenin hükmü kalmamıştı. İhtiyacı olduğunda hep yanındaydı Nesrin. O her ağladığında Nesrin gökyüzüne bakmış, içine batan dikenleri kendi kalbinde hissetmişti. Elleri değildi belki yanaklarına uzanıp gözyaşlarını silen lakin sözleriyle başarıyordu her akan damlayı kirpiklerinin arasına hapsetmeyi. Nesrin'e her "Nasılsın?" sorusunu soruşunda gökyüzünü çekip atacağı kadar güzellerdi "İyiyim, ya sen?" diye verdiği cevaptaki her harf...

Büyüdüler, altıncı yıllarında hâlâ birbirlerini yirmi dokuz harfin sihriden tanıyorlardı. Çok şey değişmişti. Nesrin'in gökyüzü artık benim gök'üzlümdü. Nesrin ise o gökyüzünde uçan kanadı kırık tek kuştu. Bakıldığında kuşlar gökyüzündedir. Onların hikayesinde ise kocaman gökyüzü kırık iki kanadın üzerindeydi. Altı yıl, tamı tamına iki bin yüz doksan gün dile kolay. Sarılamadıkları, dolaşamadıkları, saçmalayamadıkları... Aralarına giren yollarla birlikte tam iki bin yüz doksan gün. Kuş hep gökyüzündeydi, Hiç küsmediler birbirlerine. 17 yaşında, zorunda kaldığı için, ağlaya ağlaya kapattı bloğunu. Kendine ait olan tek bir değerli sözü vardı: "İntihar değildi bileklerimi kesmemin nedeni. Çoğu zaman boğazıma düğümlendi sözcükler ve kanıma karıştı söylemek istediğim tüm iğrençlikler. Ben kırılan harflerimi çıkarmaya uğraşıyorum!"

Bunu da Nesrin'in ruhundan aktardığı bloğuna eklediler ve bu sözle Nesrin'in bloğu kocaman bir aileye dönüştü. Üniversite için şehir değiştirdikleri şu yılda kavuşmuşlardı işte. Çok çabalamıştı. Nesrin zeki biriydi ve üniversite puanı fazlasıyla iyiydi. Gerek videolarla gerek yazarak çalıştırmıştı onu. Kalbinin güzelliği, yüzüne, gülüşüne, sözlerine ruhuna yansımıştı.

Biten çorba tabağını sudan geçirip makineye koydu. Daha sonra odasına çıktı. Nesrin gibi insanların kırık ruhlarda ve kapanmayan yaralarda olması şarttı...

Çekmecesinden kendileri hakkında yazdıklarını biriktirdiği kutuyu çıkardı. Tam kavuştukları günün, birbirlerini ilk gördükleri günün satırlarına ev sahipliği yapan defter geldi eline. "Hasretim," diye başlayan sayfayı eline almıştı ki telefonu çaldı. Anne babası ile uzun süredir konuşmamıştı. Onlar olabilirdi. Birkaç adımda telefonunun yanına ulaştı, eline aldı fakat yanılmıştı. Arayan Nesrin 'di. Parmağını yeşil simgeye getirdi ve telefonu açtı.

-Gökyüzlüm, yağmur durmuş ; gel de parka gidelim .

Üzerini değiştireceğine dair birşeyler söyledikten sonra vedalaşarak telefonu kapattı. Nesrin'i bekletmek istemediği için aceleyle üstüne bir hırka aldı ve çoraplarını giydi. Defteri de alarak sokağa çıktı...

Yarım saat içerisinde varmıştı. Yağmurlu havalarda yavaş, normal havalarda ise aksine bir o kadar hızlı yürüyordu. Nesrin 'i görünce gülümsedi . Çok ama çok şanslıydı. O da bir elinde şemsiye diğer elinde marketten aldıkları ile gülümseyerek ona bakıyordu. Beraber bir kaldırım kenarına oturdular.

Kimsecikler yoktu...

Defterden rastgele bir sayfa açtı, okumaya başladılar. Nesrin'e ait bir yazıydı.

"Bulanık bir gözle etrafı izlerken, aslında hayatın ne zaman adil davranacağını sorguluyordum kendimce. Elde edilemeyen mutluluklar, sevgiye muhtaç olan ruhtar ve bunun gibi var olmadığı halde öyle varsaydığımız bütün her şey sadece ölümümüzün güzel olması için hazırlıktı. Ağlarken gülebilen yüzler, derin yaraların sancularıyla sarsılmış, parça parça olan bir ruhtan ileri geliyordu. Bir kâbus gibi peşimizi bırakmayan geçmişimiz, siyah bir örtüyü kefen gibi sarıyordu kalbimize.

Ölen umutlarımızı geri getirecek kadar adaletli değildi dünya, kara parçalarıyla daha da derine gömerdi. Gerçeklerimizi kağıtlardan taşırın ölüm mektuplarıyla dolacak etraf. Uçurum kenarları cesetlerin artık. Denizler maviş ev sahipliği yapmayacak, kırmızıya yer açacak huzursuzca. Biz yine keşke diyerek düştüğü zaman dillenecek bütün anlar işte tam o an gökyüzüne dahi sığmayacak ruhumuzdaki derin yakarışlar..."

Hakkında biraz konuştuktan sonra, bu sefer onun yazısı çıktı göz önüne.

"Dünya okyanus, ben balık.

Her önüne gelen dalga, kandırıyor atıyor beni en karanlık kıyıya, her seferinde kanıyorum ben bu acımasız dalgalara. Ne onları üzüyor kandırdıkları ne ben üzülebiliyorum kandırdıklarına sadece kendime kızıyorum ben kendi kanmışlıklarına...

Ben bir balığım,

Dalgalar beni götürüyor yine can çekişiyorum. Gülümsüyorum çünkü her kıyıya vuruşumda en güzel yıldızlarla tanışıyorum sonra dalgalar "yanlışlıkla" denize alıyor beni. Üzülüyorum ölen yıldızlara çünkü onlar güzelleştiriyor denizin en karanlık kıyılarını.

Ben bir balığım,

Şimdi anlamaya başlıyorum dalgalar kötü. Yıldızlar güzel, okyanus karanlık. Yıldızlar okyanusta değil artık. Birer birer yok oldu. Okyanus karanlık ,güzellikler yok olmuş, bir balık fazla okyanusa.

Ben bir balığım,

Okyanusun tüm maviliği yok oldu her yer simsiyah. Biraz yüzeye çıkıyorum. Yıldızlar işte orda, onlar hep ordaydı. Ben şimdi anlıyorum aydınlatmıyorlar okyanusu. Güzel göstermekle yetiniyorlar insanlara. Ama? Ama insanlardan bize ne?

Ben bir balığım,

Okyanustaki tek balık yalnız balık. Saf ve güzel balık. Okyanus katrana bulanmış, her dalgada koyulaşıyor. Biraz daha siyah artık. Yıldızlardan umut yok. Artık daha iyi anlıyorum kötü olan yıldızlar ben de kötüyüm katrana bulastım. Ben ölü bir balığım... Aydınlık olan bir umut var artık. Gerçekler, gün yüzü yıldızlar, kilit katrana boğuyorlar beni en kötü yıldızlar artık. Ne okyanus ne de dalgalar.

Ben bir balığım,

Şimdi bütün parçalar birleşti işte. Niye kötü olduk okyanus? En güzel bizdik oysa. İnsanlar mı mahvetti maviliğini? Daha mı kötü onlar yıldızlardan?

Evet, şimdi anladım.

İnsan yıldızları katletti, okyanusu öldürdü cesedi yıldızlarla örttü. Balık hapsoldu şimdi ölüyor... İnsan bu kadar kötü olabilir mi? İnsan bu kadar kötü..."

Son sözlere geldiklerinde sayfanın ortasına bir yağmur damlası düştü.

Mürekkebe karıştı simsiyah oldu. Ardından yağmur başladı. Defteri kapatıp birbirlerine baktılar el ele tutuşup ayağa kalktılar. En güzel rast geliş şuydu; yıllar önce açtıkları bloklarla Nesrin siyah gözyaşları anlamına gelen Blacktears adındaydı. O ise Ağlayan Gökyüzü... Defterin arasında kuruyacak olan gökten düşmüş siyah gözyaşı...

Ve Nesrin'in fısıltısı: "Seni asla kalbime koymadım gökyüzlüm, kalp kırıklarla dolu canına batar; ben seni hep ruhumda sakladım."

*Dipnot: fosforlu kısımdaki yazı Filiz PULUÇ'a ait ATEŞ kitabından alıntıdır.

Irmak VARAN 9/ A

BUNUN ADI VAR MIDIR MUALLA?

Çatının deliğinden içeri düşen yağmur damlaları, kovada birikmiş ses yapıyordu. Dört kovadan da çıkan bu ses, melodi gibi yankılanıyordu odada. Yalnızdı. Aslında yıllardır yalnızdı. Lakin şimdi hissediyordu kimsesizliği, çaresizliği... Evin duvarlarındaki resimlere dokundu, resimler de ona dokunuyordu. Kaybettiği eşinin saçlarına baktı. Yağmurlu havada, güneşin doğduğunu hissetti. İçi kan ağlıyordu ama gülümsüyordu. İç çekti: "Of Mualla of!"

Masaya doğru yürürken radyodan çalan şarkı ile ritim tuttu elleri... Kafasını kaldırdı. Birden bir kahkaha attı. Bağırarak: "Çok güzel dans ediyorsun Mualla, çok güzel gülüyorsun. Dur yavaş! Saçındaki çiçek yere düşecek!" durdu. Karşısında Mualla yoktu. Kafasını yere eğdi. "Aklımı kaybediyorum."

Oturdu ve yazmaya başladı;

"Ben Mehmet, Mualla'yı özlüyorum."

"Ben Mehmet, Mualla'yı özlüyorum."

"Ben Mehmet, Mualla'yı özlüyorum."

Defterin ilk sayfalarına geri döndü. Mualla'nın yazdığı şiirlere, Mualla'ya dokunur gibi dokundu parmak uçlarıyla, narin.. Günün her saati okuyordu o şiirleri. "Şiir gibisin Mualla! Kendini nasıl güzel yazmışsın... Bir şair nasıl şiir olabilir? Sen şiirsin ve ben... şuurumu kaybediyorum Allahım."

38 yaşındaydı Mehmet. 35'inde kaybetmişti Mualla'sını. Yolun yarısında, hayatının yarısını kaybetmişti. Yarısı, yarasını kazıyıp gitmişti. Kendi başına sarmaya çalışıyordu yaralarını Mehmet. Yazı yazmak ona ilaç gibi geliyordu. Her gün aç kalbine içiyordu ilacını. Mualla'ya yazdığı şiirleri, mektupları mezarına bırakıyordu. Tekrar yazmaya başladı. Bugün onu ziyarete gidecekti.

"Mualla'cığım, pencereden baktığımda dışarıda gördüğüm sen değilsin. Onlarca sesin içinden duymak için çırpındığım ses, senin sesin değil. Sen sanıp da sana doğru attığım adımların hiçbiri, beni sana getirmeyecek. Şimdi acının ne olduğunu gerçekten biliyorum. O en sevdiğin kitapta da diyordu ya hani: "Acı, insanın yüreğini paralayan ve sırrını kimseye anlatmadan birlikte ölünmesi gereken bir şey. Kollarda, başta, en ufak güç bırakmayan, yastıkta kafayı bir yandan öbürüne çevirme cesaretini bile yok eden şey. Acı... ne acı..."

"Mualla; bilmem kaç milyon karelik dünyada yokluğunu gözlerimle kanıtlayamıyorum. Bak! Bunlar sadece sen tut diye odanın karanlık boşluğuna uzattığım ellerim. Sana mı yoksa odaya mı ait olduğunu bilemediğim ellerim. Ama unutamıyorum. Seni bulamadığımda düştüğüm o şehir kalabalığından, dipsiz kuyulardan, hâlâ sana sesleniyorum. Ne zaman emin adımlarla ulaşısam ışığa doğru, ne zaman ellerimi paramparça ederek, tırnaklarımı kanatarak tırmanmaya yeltensem, yokluğunla önümü kesiyorsun. En korkunç kâbuslarda bile sen çıkıyorsun karşıma, ben hala sana sığıyorum rüyalarımnda... Bu yara kabuk bağlamakla iyileşmeyecek. Bana hayatımın sonuna kadar hep bir yerde var olmuş olduğunu hatırlatıp duracak.

Mualla;

Senden başka kimsem yok. Senden başka dünya yok. Sığınabileceğim başka yer yok.” Kalktı ve paltosunu giydi. Yazdığı mektubu cebine koydu. Yürümeye başladı. Yanında gülüşen çocuklara kapatmıştı kulaklarını. Etrafını görmüyordu. Kör olmuştu Mehmet. Sadece bakıyordu.

Çiçek açan tek mezar Mualla'nın mezarıydı. Mehmet gülümsedi Mualla'sına. Bir avuç toprak aldı, öptü. Ağlamamak için sıkıyordu kendini ama... Gökler Mehmet'e eşlik etmeye başlamıştı.

Eve döndüğünde kapının eşiğine bırakılmış bir kitap gördü. Şiir kitabıydı. Kimin bıraktığını bilmiyordu ama kitabı okumak, incelemek istiyordu. Şiir denildiğinde aklına hep Mualla gelirdi.

“Mualla...” dedi. İçeri girdi.

Heyecanla koltuğa oturdu. Mualla'yı ziyaret ettikten sonra gelmişti kapısına bu kitap. Kapağını açtı. Okumaya başladı. Sessizliğin bile kaybolduğu bu ortamda yağmur damlaları ve saat sesi, dehşetli bir ahenk içindeydi. Pencereden giren rüzgâr perdeyi hafifçe sallıyordu. Dışarıdaki çocuk gülüşmeleri, kuş ötüşmeleri, ağaç dallarının hışırtıları... Ve Mehmet... Mehmet'in içinde Mualla..

Kitapta bir harfin daire içine alınmış olduğunu gördü. En baştan inceledi sayfaları. Fakat sadece o harf daire içindeydi. Kitabı, içinde Mualla'nın resmi olan çerçeveye yasladı. Sırt sırta değil de şiir şiireydi bu sefer. Mualla'ya baktı, sonra kitaba baktı. Geri çekildi. Yatağına yürüdü. Yatağın içindeki soğukluğun yerini yokluk kaplamıştı. Gözlerini kapattı... Sevdiği kadınla dans ettiği rüyalara bıraktı kendini.

Cuma 15.47... Kitabı incelerken, kimin bıraktığını düşünüyordu yine. Kapıyı kapattı. Bir not aradı, bulamadı. Sonra fısıldadı: “Mualla kapıma gelmiş, geri çevirmek olmaz.”

Şiirleri okurken içmek için koyduğu çayını soğutmuştu Mehmet. Son sayfalara geldiğinde yine bir harfin daire içinde olduğunu gördü. Koşarak diğer kitabı eline aldı. Yan yana koydu. Bir anlam çıkartmaya çalışıyordu. Anlayamıyordu... “Belki haftaya tekrar gelirsin, Mualla?”

Tekrar geldi kitap kapısına, tekrar ve tekrar. Hepsinde bir harf buldu. Haftalar sonra hiç kitap gelmeyince karanlık odasında bir mum yaktı. Fonda Cem Karaca-Çok yorgunum..

İlk gelen kitabın harfini bir kâğıda yazdı. Bunu böyle devam ettirdi. Sekiz kitap sonrasında birleştirdiği harflerden bir kelime oluşmuştu. Mehmet'in gözleri parladı. Kafasını geriye attı, yutkundu.

On üç kitap daha açtı Mehmet. Kâğıdı eline aldı. Okudu, okudu, okudu... Duvarda kendisine gülümseyen Mualla'sına baktı.

“SEVGİLİM SENİ ÖZLÜYORUM!” du, bunca kitabın hatimesi.

Mum, ışığına küsüp Mehmet'i karanlığa emanet ederken, fısıldadı Mehmet:

“Ben de.” dedi. “Ben de özlüyorum.” “Sensiz de olmuyor, senden başkası da olmuyor. Bunun adı var mıdır Mualla?”

Postacı, haftalardır Mehmet'in kendi adresine neden ısrarla bu postaları gönderdiğini anlamamış, kafasını sallayarak, kesin kafayı sıyırdı bu adam diyerek kapıya bırakıvermişti bu büyükçe zarfı da.

POŞET

Büyükçe bir bakkalın yüz lirayı aşan alışverişlerinde verilen özel poşetlerindendim . Aman ne özel! Alt tarafı az kaliteli, belki de sözde kaliteli, orasını bilemem, beni nasıl kullandıklarına bağlı. Bu insanları anlayamıyorum, ne olurdu kumaş olsam, biraz kalın olsam? Üstelik bakkal büyükçeydi çeşit de çoktu ama fazla uğrayanı yoktu nedense. Ben, diğer plastikten yapılan poşet arkadaşlarım ve bozulmaya yüz tutmuş birkaç bisküvi arkadaşım, içerisi örümcek ağlarıyla dolu karanlık ve nem kokan bir depodan dışarı çıkamıyorduk. Çoğumuz bakkal kapandı da bizi burada mı bıraktılar diye tedirgin bekleyiş içindeydik. Ne zaman sıra gelecekti bize? Ne zaman gün yüzü görecektik biz? Karanlık geçen günlerin birinde, deponun kapısı açıldı; kısa boylu, hafif sakallı ve uzun saçlı biri girdi kaldığımız bu rutubet kokulu yere. Çırağı sanırım. Yüzünü buruşturdu. Koku onu da rahatsız etmişti herhalde. Elinde kırmızı büyükçe bir torba ... Neden gelmişti acaba bu kırmızı torba? Çırağı depodaki örümcekleri toplamak için kullanacaktı herhalde. Yoksa o da bizim gibi depoda kalmaya mahkum, bahtsız bir torba mıydı? Aramızdan kim bilebilirdi içine gireceğimizi ve hayallerimizi onunla gerçekleştireceğimizi? Nihayet dışarı çıkıyordum, bir yandan seviniyordum ama bir yandan da içim parçalanıyordu. Nedeni de geride kalan birkaç bisküvi arkadaşım. Keşke onlar da raflara yerleşebilselerdi. Küçük dükkanın içindeydik ya da bana göre dışarıdaydık. Ama dışarı diye tariflediğim yer sadece bir kasanın başıydı. Heyecanım doruktaydı. Hayat yeni başlayacaktı benim için. Çeşit çeşit insanlar cıvılcıvılcı bir ortam, herkes küçük bakkala akın etmiş bir çok şey almışlardı. Onlar ağırdı. Biraz daha sağlam, biraz daha büyük, benim gibi bir poşete ihtiyaçları vardı. Ve ... ben şans eseri poşetlerin başındaydım . Bu da demekti artık... İşte uzandı, beni alacak. Yok yok, vaz geçti. Küçük poşetlere yöneldi. Müşteri, böyle küçük bir sürü poşetle beni uğraştıracağınıza versenize büyüklerden, yok mu büyük poşetiniz deyiverdi. Havalanmamla müşterinin eline konmam saniye sürmedi. Evet kaliteden anlıyordu müşteri, "Tamam, bu daha iyi!" deyip aldıklarını doldurmaya başladı. Ama, o kadar hoyratça dolduruyordu ki bu çok kaliteli halim bile zor dayandı bakkaldan çıkmaya. Müşteri bakkalın dışına adım atmıştı ki içim birden boşaliverdi. Müşteri şu işe bak, hay Allah diyerek sinirli bir şekilde beni yere çarptı ve dağılan ürünleri toplamak için -başka bir poşet gün yüzüne çıksın diye- bakkala yöneldi.

Ama bu kadar mıydı yani dışarı? Artık kullanılamayacak mıydım? Bu kadar zaman, bu kısacık an için mi beklemiştim? Ne olacaktı şimdi bana? O da ne? Durun ne yapıyorsunuz bana? Nereye koyuyorsunuz beni? Bu üstüme atılanlar... Başka poşetler mi onlar? Bir arabaya mı bindik? Bu iğrenç koku da ne?..

"Mahmut Abi, bakkalın çöpleri de tamam, sağdan yan yola sap orasını halledelim!"

Mahmut KUTLUAY 9 A

SON MASALIM

Yankılandı. Yatağın benim hareketimle akseden tiz gıcirtısı odadaki herkesi irkercesine yankılandı . Yankılanan bu itici ses ile birlikte odada bulunan tüm ürkütücü bakışların benim üzerinde sabitlenmesi yüzümü onlardan gizlememe neden oldu. Ürkmedim çünkü rutubet kokan bu loş odanın yargılı bakışlara alışkın olması işimi kolaylaştırdı.

Dedem gözlüğünü burnunun ucuna kadar indirdi ve elindeki kumandayla televizyonu kapatıp kumandayı ,odadaki sayılı eşyalardan biri olan ahşap sehpanın üzerine koydu. Elini beline koydu ve gerinerek oturduğu yerden kalktı. Yüzünde hiçbir tepki olmaksızın yanıma yaklaştı. Yatağın kenarına hafifçe eğildi , önce bana sonra da odadaki diğer bedenlere baktı. "Odayı boşaltın", dedi.Duvarlar her bir sesi itinayla kendine çekip odaya belli belirsiz fırlattı.Hiçkimse tek bir söz etmeden odadan çıktı.

"Uyuyamıyor musun?" Beklediğimin aksine şevkat doluydu her bir kelimesi dedemin . Kaşlarımı kaldırdım. Sanki gözümün en ufak hareketinde yağmur yağacaktı yanaklarıma doğru.Küçü bir kız çocuğunun yağmur duası kabul olmuşcasına yağacaktı.

"Dede," diyebilirdim sadece sesim titrerken.Yutkundum ve dedemin elini tuttum.Dedemin,bu kısacık hayatımda pek fazla şahit olmadığım bakışları istemsizce kelimeleri ağzıma yığıyordu. Dayanamadım eli kadar yumuşacık bakışlarına."Dede, neden kayboluyor herşey?" Dedemin elini hafifçe aldım ve göğsümün sol tarafına koydum." Neden herkes bırakıyor, beni kimse sevmiyor mu?"

Dedem duraksadı. Ondan bu söylediklerime karşılık bir tepki, bir nasihat hiç olmadı bir merhamet esintisi bekliyordum. İkimiz de kaybetmiştik kalbimizin en nadide parçalarını.

Dedemin yüzüne uzun uzun baktım.Gözlerini benim yatakta uzanan minik bedenimin üzerinde gezdirdi. Tam da bu sırada gözlerindeki koyu kahverengi daireler parladı ve dudaklarındaki tebessümü yanaklarına kadar çıkarttı. Şaşırdığımı anlamış olacak ki elini göğsümün üzerinden çekip saçlarımı, denizin kumu hafifçe okşayışı gibi okşadı.

"Sana bir masal anlatayım mı evlat?" Ne demem gerekirdi. Dedemden yaralarımın merhem olmasını dilerken o beni umursamıyor bir de bana masal anlatmak istiyordu."İstemiyorum masal dede" dedim. O ise elini başımdan kaldırdı,"Ama bu masalı anlamak için kulaklarınla değil" bu sefer o elimi tuttu ve göğsümün sol tarafına koydu."Tam da buranla dinlemek zorundasın" dedi.

Ayağa kalkmadan televizyonun altındaki kapaklı dolaptan bir defter çıkardı.

Kırmızı renkli üzerinde beyaz bir gül resmi olan defter. Merak ettim ne anlatacağını. Sayfaları karıştırdı ve okuması gereken yeri biliyormuş gibi durdu.

Sonra yüzüme baktı ve gözlerimi kapatmamı istedi. Derin bir nefes alıp içine çekti ve masalı anlatmaya başladı.

"Bir varmış bir yokmuş bu diyarlar. Ne yaşanacak ev ne de yapılacak iş varmış.

Çok güzel, kadife sesli bir bülbül hükmedermiş bu topraklara. Gün boyu öter halkını o güzel sesinden mahrum etmezmiş. Halkı ; bülbülün sesiyle hayat bulur , her geçen saniye dinlemek istermiş. Yeryüzünde yaşayan en mutlu varlıklar bülbülün diyarında yaşıyormuş.

Bir gün bülbül, halkından hiç eksik etmediği o nadide sesini çıkarmaz olmuş . Halkı, bülbülün bu sessizliğini anlamlandıramıyormuş. Bütün diyarın üstünü adeta kara bulutlar sarmış beraberinde hüznü de getirmişti. Halk bir araya toplanıp bu duruma çözüm bulmak istemişler. Aralarından birini seçip bülbülün o görkemli sarayına göndermeye karar vermişler ancak kimse o saraya gitmek istemiyor hatta bülbülü hiç görmedikleri için çekiniyorlarmış.

Birisi olmalıydı . Varlığına kimsenin sırt çevirmeyeceği , ettiği her bir kelamin onun ağızından çıkmasıyla anlam kazandığı , baktıkça bakilasi dinledikçe dinleyesi gelmeliydi .

Hep birlikte güneşin tam tepesinde olduğu gül bahçesine baktılar. Nasıl ki bu diyarlara bir bülbül hükmediyor, bu gül bahçesine de hükmeden biri vardı.

Beyaz gül, gül bahçesinin gözdesi asalet timsali olarak bilinirdi.

Beyaz gülün yanına gidip durumu anlatmışlar ve onu bülbülün sarayına göndermişler. Gülün saraya girmesiyle etrafa o kadar güzel bir koku yayılmış ki cennet çiçeklerinden bir parça gelmiş gibi kokmaya başlamış etraf. Gül bülbülün huzuruna cikmiş ve bülbüle neden o güzel sesini halkından mahrum ettiğini sormuş.

Bülbülün dikkatini çekmiş karşısına çıkan bu eşsiz gül. Kokusu en az onun sesi kadar güzelmiş. Güle, sesinin çok kıymetli olduğunu , artık kimse için kullanmayacağını söylemiş. Artık kimseye karşılığı olmadan sesini sunmayacakmış.

Gül şaşmış kalmış bülbülün dediklerine."

Dedem sözünü bitirdikten sonra gözlüklerinin üstünden bana anlak bir bakış attı. Ben de gözlerimi kapattım. Uyuduğumu zannetsin istedim ama masalın sonunu o kadar merak ediyordum ki gözlerimi kapatsam bile masalı dinledim. Tüm kalbimle hemde. Kelimeler bu soğuk odada dolaşmaşın da kalbimin sıcak odalarında dolaşsın diye. Ben gözümü kapattığımda dedem devam etti.

"Bülbülün söyledikleri güle hiç hoş gelmese de ona saygıda kusur etmemiş. Ona 'Siz sesiniz olmadan yaşayabilir misiniz?' diye sormuş. Bülbül 'Elbette ki hayır' demiş. 'Siz kalbiniz olmadan yaşayabilir misiniz?' diye sormuş. Bülbül tekrar 'Hayır' demiş. Gül bu sefer son kez soru sormuş 'Peki siz bu diyarın kalbiyken halkınızın nasıl yaşayabileceğini düşünüyorsunuz?' Bülbül susmuş. Bu kez sesini korumak için değil de utancından susmuş.

O güne kadar sadece kendi için atan o kalbinde bu sefer beyaz bir gül yer edinmiş. Onu dost bilmiş her daim, yanında istemiş. Ayrılmak istememiş beyaz gülden.

Ama o günden sonra bir daha beyaz gülü gören olmamış. Bülbül tüm diyarı aratmasına rağmen beyaz gülden hiçbir iz bulamamış.

İşte bülbül o gün anlamış. Beyaz gülün, sarayına geldiği gün yanında iz bırakmak için değil de kalbinin en derin köşelerinde iz bırakmak için geldiğini. Gelmiş ama hiç bırakmamış çünkü gül de anlamış üzüntüler sevgisizlikten kaynaklanırmış.

Sevgi bedende değil kalpte aranırmış. Bu yüzden bülbülün kalbinde yaşamış. Bülbül ise ne zaman ihtiyaç duysa gülüne , başbaşa kalırmış kalbiyle. Bilirmiş ki beyaz gül saklıdır her köşesinde."

Dedemin masalı son bulduğunda sessiz geçen bir kaç saniye ardından yerinden kalktığını hissettim. Gözlerim kapalıydı ama televizyonun altındaki dolabın kapaklarını acıp defteri içine koyduğunu anlayabiliyordum. Işıklar kapanıp kapının kapanma sesi odada işittiğim son ses olunca kalbimdeki varlığını yeni fark ettiğim Beyaz Gülümle odada yalnız başımıza uykunun kollarına sarıldık.

Suna yağmur damlalarının şemsiyesinde oluşturduğu melodi ile birlikte kitap dükkanlarının sırayla dizildiği o görkemli caddeye geldi ve aralarında en bilindik olanına girdi. Şemsiyesini kapattı ve kitapların olduğu tozlu raflar arasında gezinmeye başladı. Rafları inceledi ancak aradığı kitabı bulamayınca görevliye döndü ve yanına gitti. "Şey merhaba!

Ben bir araştırma yapıyorum da bana güller hakkında yazılmış bir kitabı tavsiye ettiler sadece sizde bulunuyormuş. Baktım ama göremedim yardımcı olursanız sevinirim."

Görevli ayağa kalktı ve en arkadaki rafın alt kısmından üzerinde beyaz bir gül resmi olan kitabı çıkardı. Kitabın yapraklarını baş parmağıyla tek hamlede çevirdi ve Suna'ya uzattı "Uzun zamandır kimse almıyordu bu kitabı zaten tek kalmış, alın sizin olsun." Suna teşekkür etti ve kitapçıdan çıktı. Elinde çok merak ettiği kitabı, ağır adımlarla caddede yürürken bir yandan da açıp ilk sayfasını okumaya başlamıştı. Şöyle yazıyordu ilk sayfasında;

"Son masalını anlatan dedem ilk masalımı başlatmıştı yarı aydınlık odanın içerisinde. Beni eşsiz dostum beyaz gülümle tanıştırmıştı. Yaşadık beraber zaman geçtikçe . Ben onun bahçesinde misafirdim o benim masalımda misafirdi. Birbirimizle paylaştık dostluğumuzu. Şimdi ise bir minnet borcum var masalının içindekilere. Dedeme, Gülüme ve gün geçtikçe gülünü bulmak için çaba sarf eden bülbüllere."

Suna yolun ortasında durdu ve şemsiyesini açmadığı için ıslanan kitabına ve sonra da üzerine göz gezdirdi. Sadece tebessüm etti. Aradığını bulmuştu elindeki kitapta. Kitabı çantasına koyar koymaz koşmaya başladı. Koştı, koştı ve durduğunda karşısındaki manzaraya baktı. Her birine öyle bir baktı ki sanki koşmasa yakalayamayacakmış gibi. Bahçenin kapısından içeri girdi ve güllere selam vererek yanlarına yürüdü.

CİHANI SULTAN ABDÜLHAMİD HAN

**Ey hakanı cihan Abdülhamid-i sani
İhya eyledin tüm memleketi
Mektepler idadiler rüştiyelerle
Bu millet için geceyi gündüz eyledin**

**Yüceltmekti amacın bu necip ulusu
Uğraştın bunun için bir ömür boyu
Döşettin hicaza demir yolları
Bir yumruk yaptın Alem-i İslamı**

**Ey hadim-ül harameyn
Ey halife-i İslam Abdülhamid-i sani
İşit sesimizi !
Yardım eyle bize Abdülhamid-i sani
Bak her yerde eziyet görüyor Müslüman
Yetiş yardıma ey ulu hakan
Arakan'da Türkistan'da ne diyor bak Müslüman
Yetiş yardıma ey ulu hakan!**

**Yıkılınca Devlet-i Aliyye
Bozuldu tüm cihanda denge
Güçlendi kâfir bizlere karşı
Yıkmaya çalıştı din-i Mübin-i İslamı**

**Ey hakan-ı halife Abdülhamid-i sani
Gel geriye yine birbirine kırdır kafiri
Kurtar kâfirin elinden Din-i Mübini
Tut elimizden, ayağa kaldır bu necip ümmeti.**

Hakkı İsmail TANRIVERDİ 9 A

ÇARE SENDE

Hiç kimse, hiçbirine bana yarar sağlar düşüncesiyle başlamamıştı zaten. Kendine zarar verdiğini hem vücudunda hem de ruhunda hissetmeye devam ediyordu. Ruhunu da bedeni de her gün gitgide çöküyordu. O ise kendini kandırmaktan, onun dertlerinde hafifletici bir etkisi olduğuna kendini inandırmaktan vaz geçemiyordu. Bir yalancıya güvenmek ne kadar doğru? Her an seni kötü yollara taşıdığını bildiğin bir dost, gerçekten dost mudur? Bir kereden bir şey olmazla başlayıp başınız sağ olsun diyerek bitirmek, ya da her gün merak neticesi başladığın bu illete, hastane odalarında beddualar okumak seni nereye taşıyacak?

Peki, onca insan bu bataklığa nasıl düşüyordu? Ve sadece şanslı olanlar mı kurtulabiliyordu? Ya da çareler sadece bir sigara dumanında, bir şişenin sonunda, masadaki iskambil kâğıtlarında, telefon veya ardi arkası kesilmeyen mağazalarda mıydı?

Kapısı kapanmayan dolaplar, fiyatı kat be kat artan alkol ve sigaralar, fiyatı cep yakan telefonlar, kaçak yollarla ülkeye giren haplar... Ve gitgide büyüyen bağımlı bir kitle, gitgide küçülen yaş oranları. Gitgide büyüyen yalanlar, her gün daha da küçülen hayaller. Maddelerle gitgide büyüyen gözler, gittikçe kısalan hayatlar. Bitmeyen yalnızlık ve sessizlik, kulaklarda yankılanan çığlıklar.

Hâlbuki sen de amaçlarını güncelleyebilir, iradenle yaşam iplerini eline alabilirsin. Sen de kendi şansını yaratabilir, elinden tutulmaya mahkûm olmak yerine, bir çocuğun elinden tutan olabilirsin. Sen de gülebilir, sen de çareyi bulabilirsin. Ciğerlerini sigara dumanıyla karartmak yerine sağlıklı nefes almanın büyük bir lütf olduğu bilinciyle hareket edebilirsin. Sen de şırınga acısını damarına zehir enjekte ederek değil birine kan verirken veya kök hücre bağıışı yaparak hissedebilirsin. Bu hayatını çok daha anlamlı kılmaz mı? Çare sende, çare içinde, sen iste ve sadece iste!

Fadime KOCABAŞ IZ A

BAĞIMLI OLMA SAĞLIKLI OL
Nefes al, sağlıklı ol bu hayatta
Uzak dur, hiçbir şeye bağımlı olma.
Zarar verme kendine bu genç yaşta,
Katillerin ilkidir kokusu berbat sigara.

İçme, o şaraptan rakıdan çokça!
Olma, sağlığından kendi canını yakma.
Kendini kaybedip de orayaburaya vurma,
Adın çıkmasın aman kötü bir adama.

Kumardır ailelerin yıkım dinamiti,
Kumar yüzünden babasız kaldı daha dün biri.
Kurtul bu kötü alışkanlıklardan artık,
Önce sen sevmelisin kendini.

Bağımlı olma, kaybetme sağlığını!
Bağımlılık çekmesin, o berrak aklını,
Kimselere uyma sen çıkma yoldan,
Kulağına küpe olsun bu şiir, garip kuldan.

Efe TOPÇU 9 A

BAĞIMLILIK

İnsan doğduğu günden ölümüne kadar geçen sürede muhtaç halde yaşar. Bebeklik döneminde anneye olan muhtaçlık, sonraki dönemlerde ise format değiştirerek aile sevgisine olan muhtaçlığa döner. Anne sütünden kesilen bebeğin mızımlığını herkes bilir. Ama bunu hepimiz doğal karşılarız. Bir müddet sonra da bebek bu duruma alışır. Çünkü katı gıdalarla beslenmeye başlamıştır. Hayatında yeni bir döneme geçmiştir. Aile sevgisi ise bitmeyen bir sevgi olmalıdır. Kesintiye uğradığında neler olabileceğini yaşadığımız şu dünyada örnekleriyle görebiliyoruz.

İnsan yaratılışı itibarıyla zaafı olan bir varlıktır. Türk Dil Kurumu Güncel Türkçe Sözlükte “zaaf” şöyle tarif edilmiştir:1.Düşkünlük, 2.İrade zayıflığı, 3.Eksiklik, yetersizlik. Hayatımızın tamamında olmasa bile hepimizin zaaflarının olduğu bir gerçektir. İrademizin doğruyu yanlıştan, faydalıyı zararlıdan, güzeli çirkinden, adaleti zulümden ayıramadığı zamanlar olmuştur. Bazı çocukların, gençlerin ve yetişkinlerin asitli içeceklerle olan düşkünlüğü hepimizin malumudur. İnceltilerek yağda kızartılıp satışı sunulan baharatlı-baharatsız patates ve mısır içerikli ürünlere olan düşkünlük de hepimizin malumudur. Mesela babamın da şerbetli tatlılara karşı bir zaafı vardır. Özellikle Antep fıstıklı baklavaya hiç dayanamaz. Baklavacının önünden geçerken girmem mi girmesem mi diye kafasından sorular geçer. Baklava konusunda aşırıya kaçır. Baklavayı hep arar, fırsatını bulduğu anda da kaçırmaz. Bir de son zamanlarda köşe başı açılan çiğ köfte dükkanlarına ne demeli? Çiğ köfte yemeden duramayan birçok insan var.

Acaba babam baklavaya karşı bağımlı hale gelmiş olabilir mi? Bunun azı yarar çoğu zarar mıdır? Bağımlılık nedir? Yine Türk Dil Kurumu Güncel Türkçe Sözlükte şöyle tarif edilir: “Bağımlı olma durumu, tabiiyet:Bağımlılık bir süre mutlu eder, sonra alışkanlık olur, sonra baskıya dönüşür.-T. Dursun K.”

Babamın öğretmen olarak ilk görev yaptığı Afyonkarahisar’dan bir örnek vermek istiyorum. Kızıldağ köyünde vazifesini yapan babam oradaki köy düğünlerine katılır. Çerez götürme diye yapılan bir merasim vardır. Kadınlar tek sıra halinde güneşte parıldayan pullu şalvarlarıyla ve başlarında süslenmiş çerez tepsileriyle gelin evine giderler. Bu tepsilere aynı zamanda çeyiz eşyaları da konur. Yöresel çalgılar eşliğinde erkeklerde bir grup oluşturur. Bu grup kadınların başındadır. Bu grubun içerisinde çocuklar da vardır. Burada babalar bizzat erkek çocuklarına sigara ikram ederler. İlkokul çağında olan bu çocuklar hiç tereddüt etmeden ikram edilen sigarayı içerler. Çünkü babaya da çocuğun dedesi ikram etmiştir sigarayı. Baba köy halkına şu mesajı vermiş olur: İşte benim oğlum! Benim istikbaldeki temsilcim. Vatana asker göndereceğim evladım! Damat olacak evladım! Her şeyim! Baba burada sigara içen çocuğunu oradakilere göstererek övünür. Çocuk ise burada sigaranın sağlığa zararlı olduğunu bilmez. Sigarayı, kendisini oradaki insanlara gösterme aracı olarak görür. Kızıldağ köyünde çocuklar sigara deneyimini ilk kez babalarının ikram ettiği sigarayla yaşamış olurlar. Bu çocuklardan sigaraya alışan da vardır alışmayan da... Yani bağımlı olan da vardır olmayan da..

Bu köyün çocukları sigarayla böyle tanışıyorlar ama toplumumuzda da sigara içme yaşının on üçe düştüğü yapılan araştırmalarla ortaya çıkmış durumda. Yeniçağ Gazetesinin 24 Şubat 2018 tarihli haberine göre;Adana'da, Göğüs Hastalıkları Uzmanı Dr. Adem Yılmaz, Türkiye'de 13-15 yaş grubunda sigara kullanım oranının yüzde yüz arttığını, ülke genelinde her on kişiden üçünün sigara içtiğini belirtmiş, 21 milyon kişinin de sigara bağımlısı olduğuna dikkat çekmiştir.

Sigara bağımlılarının beyninin nikotini yemek, su, uyku gibi vazgeçilmez bir fizyolojik ihtiyaç olarak tanımladığını belirten Yılmaz: "Bunu bıraktığınızda aç, susuz, uykusuz kalmış gibi hissedersiniz. Sigarayı bırakma aşamasında kül tablası, kibrit, çakmak, sigara paketi gibi görsel uyaranlardan uzaklaşmak, yemek sonrası, çay-kahve veya alkolle sigara isteğinin artmaması için, su içerek ağzın yıkanması yardımcı olacaktır." dedi. Alışkanlık haline gelen sigara kullanımı, insan beyninde baskıya dönüşerek tercihleri değiştirmeye başlar.

Ekonomik boyutları da büyüktür. Evin ve çocukların rızkının bir bölümü buraya ayrılır. Gençler bu illeti kendini topluma kabul ettirme aracı olarak görmeye başlar. Tütün endüstrisi de her dönem farklı yöntemler bulmayı başararak hedef kitlesine ulaşır. Devletler sigara satışından vergi alarak kazanç elde ederler ama sigara bağımlısı kanser olduğunda tedavi için kazandığının mislini verir. Bu durum daha da içinden çıkılmaz bir hal alır. Sigaraya bağımlı hale gelen bireylere bağımlı oldukları nesnenin bir gün hayatlarına mal olacağı söylendiğinde ise çoğu kez umursamazlar. Umursadıkları an geri dönülmez bir yola girdikleri andır.

İnsan nasıl bu derece bağımlı hale gelir? İnsanları sigarayla tanıştırmamak mümkün olabilir mi? Bu illet tamamen yasaklanabilir mi? Peki sigara bağımlılarını bu illetten uzaklaştırmak mümkün müdür? Sorular, sorular...

İşte burada topyekûn bir seferberlik gerekiyor. Devlet bütün tedbirlerini alacak. Özellikle okullardaki öğretmenlerle ilgili. Öğretmenlerimiz sigaranın sağlığa zararlarını çok güzel anlatıyorlar. Bazı öğretmenler teneffüslerde yolun karşısına geçerek bir güzel öğrencilerin göreceği şekilde sigaralarını içiyorlar. Burada öğrencinin beyni dumura uğruyor. Öğretmeninden beklemediği bir davranış görüyor. İçinden de "Demek ki sigara o kadar da zararlı değilmiş!" diyor. Bir de üstüne anne baba da sigara içiyorsa artık öğrencinin önünde hiçbir engel kalmıyor. Rol model olan öğretmenlerimizin ve ebeveynlerimizin kısaca tüm büyüklerin bu sorumsuz davranışları geleceğimizi bizden söküp alıyor.

Devletler eğitim politikalarını şekillendirirken, 5-10 yıllık kalkınma planlarını yaparken bağımlılık yapan ve özellikle insan sağlığına birinci dereceden etkileyen ürünlerle ilgili önleyici, koruyucu ve yasaklayıcı tedbirleri almalıdır. Devlet insanın ruhuna benzer. Nihayetinde devlet dediğimiz aygıt insanların ruhunu yansıtır. Devlet dediğimizde kendimizden, komşumuzdan, iş arkadaşlarımızdan bahsederiz. Bütün bu tedbirleri alan insandır. İnsan kaynağına istediğimiz şekli verebildiğimizde sorunlar da kendiliğinden ortadan kalkmaya başlar. İnsana, istediğimiz şekli de ancak ve ancak eğitimle verebiliriz.

İnsanı yüzlerce cilt kitabı okutarak eğitemeyiz. Rol model olmak burada çok önemlidir. Yüzlerce cilt kitabın yapamadığını bazen bir iki cümle, bir iki bakış yapabilir. Eğitim aslında kalpten kalbe giden bir yoldur. Bu yolu da sevgi taşlarıyla döşemek gerekir. Bu sevgiyi de ilk önce ailenin sıcaklığında buluruz. Ailenin sevgi denetimi ve kontrolünde büyüyen bir çocuk asla bağımlı olmaz.

Çocuk ve gençlerden sevginizi esirgemeyiniz.

BİR KAVANOZ SAÇ

Ziya Bey lüks trenin büyük camından geri geri bulanıklaşıp yok olan ağaçları seyretse de gördüğü bunlar değildi. Kızını kaybedeli uzun zaman olmamıştı ama acısı hâlâ tazecikti. Ziya Bey fakirliği tatmamış, babası sayesinde asla zora düşmemiş, babası Süleyman Bey vefat edince de tüm varlığının sahibi olan lâkin buna rağmen iyi kalpli, kötü huyu ve alışkanlığı olmayan gönlü bol bir adamdı. Eşi Saliha Hanımı kızları Efsun'un doğumunda kaybetmişti. Babası Efsun'a hep gözü gibi bakmıştı.

Kızı 16 yaşında bir genç kızdı ve yüzme sporuyla ilgileniyordu. Yakında ilk olimpiyatlarına katılacak olan genç kızın pek arkadaşı yoktu. Çünkü konuşamama problemine insanlar, önyargı inmiş perdeli gözlerle -kusurlu olarak- bakıyorlardı. Efsun ise arkadaşlarının bu tutumunu görmezden gelecek kadar olgun yetişmişti.

Ziya Bey 1999'dan bu yana işlerini büyütmüş, uzun süre Belçika'da şirketinin başında kalmıştı. Türkiye'ye gelirken uçakta gözyaşları hiç dinmemişti. Kızı, ölüm haberini aldığından beri kalbinde bir yaraydı.

Ziya Bey duyduğu derin hüznü kız için bir şeyler yapma kararı almış, uçak ve araba yolculukları ardından ülkenin bir ucundan diğer ucuna gelmişti. Şimdi tren ile yaptığı yolculuk, amacına ulaşmak için attığı son adımdı. İstanbul'da bir proje başlatacaktı ve şehrin her yerinden kızının 16 yaşını anısına 16 çocuğu davet edecek, onların engellerini görmeyerek yetenekli oldukları dalda gelişmeleri için imkânlarını önlerine serecek, uluslararası yarışmalara kadar da çocuğu ailesi ile birlikte destekleyecekti. O, toplumun onlara baktığı kusurlu gözlükleri çıkaracak, neler yapabileceklerini gösterecekti. Şirkete varır varmaz hazırlattığı her şeyi gözden geçirdi ve gerekli yerlere duyurusunu yaptırdı. Ardından birkaç işini hallederek dün temizlettiği evine gitmek üzere aracına bindi. Bir şeyler düşünmeyi reddediyor, zihnini inatla duvarları olmayan beyaz bir odaya hapsediyordu. Çok yaşlı sayılmıyordu belki ama genç de değildi. Şakaklarına ufalanarak dökülmüş gibi duran gri ve beyaz kırıntılar –Cahit Sıtkı'nın 35 Yaş şiiri gibi- onu ne kadar yaşlı göstermeye çalışırsa çalışsın çekiciydi. Evlenmeyi düşünmüyordu. Başlattığı projeye her 6 ayda bir 16 çocuk eklenecekti. Yüzünde bir tebessüm oluştu. Evine geldiğinde merdivenleri yavaş yavaş çıkararak odasına girdi, ceplerinde “güneş rengi bir yığın hüznü” üzerini değiştirdi ve kendini uykuya teslim etti...

Bir kadının acı haykırışı, itfaiyecilerin koşuşturma sesleriyle bölündü uykusu.

Acele, merak ve endişe ile kendini dışarı attı. Az ötedeki ev, alev alev yanıyordu. Endişeli kalabalığa karıştı. Burada yaşayan insanları tanımazdı çünkü çok kısa süre önce taşınmışlardı bu sokağa. Tek çocuklu küçük bir aile olduğunu duymuştu sadece. Alevler sebebiyle binanın iki katına çıkan uğursuz siyah dumanlar, içeride kalan küçük çocuk, bağıırıp içeri girmeye çalışan annesi, onu tutmaya çalışan polisler ve turuncunun sıcaklığını bastırmak isteyen itfaiyeciler... Uğuldamaya dönüşerek boğuklaşan sesler arasında en net kalp atışını duyuyordu şimdi. Aklına gelen iki çift mavi göz; Efsun ve Saliha... Hayatının en kıymetlileri... Kulağına gelen iki melodik gülüş arasında seçilen iki kelime...

Biri "Ziya!", diğeri "Baba!"... Bazı anlar vardır, en büyük pişmanlıklarınız, en büyük mutluluklarınız, hüzünleriniz, heyecanlarınız, korkularınız, anılarınız ve huzurlu hissettiğiniz tüm anlar gözünüzün önünden geçer. Gözleriniz dolu dolu olduğunda anlarsınız kıymetini, gözlerinizin hangisine dolduğunu bile bilmeden... Ziya Bey kızının sesini hiç duymadı kulağına fısıldanan ses, onun en büyük mucizesiydi. Ne güzel şeydi insanlara rağmen umut dolu olmak? Bir çocuk babasına bir daha asla seslenemeyebilirdi. Bu düşüncenin zihninden geçmesiyle tüm sesler birden netleşti. Kimsenin beklemediği bir anda koşarak içeri daldı. Planları aynı olan evlerinin içinde içgüdüsel olarak Efsun'un odasına koştu. Küçük bir kız çocuğu dolabın yanına kapanmış ağlıyordu 9-10 yaşlarında sarışın bir kızdı. Onu kucağına alıp dışarı koştu. Yarı yolda itfaiyeciler onlara destek oldu ve hep beraber dışarıya çıktılar. Yanan evin sahibi Halil Bey evde değildi. Kendisi de duman soluduğu için annenin mutluluk ve minnetle kurduğu garip aksanlı konuşmasının yarısında olduğu yere bayıldı. 2 saat sonra gözlerini başında uyanmasını bekleyen, siyaha çalılık parlayan gözler, yüzünde kocaman bir gülümseme, yanaklarında oluşan is karaları ve hafiften saçlarının ucu yanan bir kız çocuğuna açtı, hastanede olduklarını fark etti. İstemsizce gülümsedi, birden sarıldılar. Kız bir an tereddüt etse de ellerini kaldırdı ve beden dilini de yardıma çağırarak Rus'ça konuşmaya başladı.

-Beni kurtardığınız için size çok teşekkür ederim bayım. Saçlarımın uçlarında olan yanıkları kesilince sizin için saklayacağım. Benim adım Valentina.". Şaşkın dolu dolu gözlerle kıza bakakaldı ve ona yeniden sarıldı. İçeri giren hemşire yumuşak bakışlarla kıza baktı. Türkçe bilmediğini fark etmişti ama yine de: "Ufaklık ve ailesi çok şanslıymışlar. İyi ki siz oradaymışsınız Ziya Bey, yoksa bu küçük ciğerler o yoğun dumana dayanamazdı." Konuşmalar devam ederken birden kızın annesi ile babası odaya girdi. Yoğun teşekkürün ardından biraz sohbet etme fırsatı buldular. Türkiye'ye 6 yıl önce Ukrayna'dan gelmişlerdi ve temelli kalma kararı almışlardı. Valentina doğuştan konuşma engelliydi ve hem ırk hem de bu özrü yüzden dışlanan bir çocuktur. Piyano çalmayı çok seviyor, adeta notalarla konuşuyordu. Ziya Bey, projedeki ilk çocuğu belirlemişti bile. Valentina o ay içinde gelen 16 çocuktan ilkiydi. Aile ile yakından dost oldu. Yangının çıkma sebebi hiçbir zaman bulunamasa da 28 yıl boyunca devam eden, hâlâ da devam etmekte olan projede Valentina hep gözde oldu Ziya Bey için.

O büyük gün, sahnede o parçayı bitirdiğinde kopan alkış tufanında en önde olup da alkışlamayan tek kişi Ziya Bey'di.... Karısıyla tanıştığı melodi kulaklarında olarak kapadı gözlerini hayata o büyük konserde. Servetinin yarısını Valentina'ya yarısını ise "Yetenekler vücuda değil ,inanca bağlı" sloganı altında açtığı projeye bıraktı. Proje devamında, onlarca yüzücü, at binici, basketbolcu, voleybolcu, halterci, güreşçi, masa tenisi şampiyonu ve daha birçok dalda dereceli çocuklar çıktı. Ülkemize çokça madalya ve kupa kazandırdılar. Yanan saçlarını ve dünyaca ünlendiği o günde Ziya Bey'i kaybettiğini unutmadı Valentina Lisitsa... Hayatı boyunca hep Ziya Bey'in elinden tutup aldığı piyanoyla müzik hayatına devam etti.

Bir mezar başında elinde bir kavanoz saçla bekleyen bu sarışın kızın, mezar başında hangi duygularla beklediğini hiç kimse bilmedi.

Irmak VARAN 9 A

MESCİD-İ AKSA

Mescid-i Aksa Müslüman'larca kutsal kabul edilen mekânlardan biridir ve Müslüman'ların ilk kıblesi olduğuna inanılır.

MESCİDİ AKSA

Kudüs de bir mabet ki herkesin aklı da, gözü de, kalbi de orda. Yapıldığı ilk günden bu yana önemini asla kaybetmemiş bütün insanlığı ihtişamıyla büyüleyen, hikâyesi ve önemiyle etkileyen bir mabet Mescidi Aksa.

Beyti Makdis, ilk adı buydu bu güzel mabedin. Sonradan Mescidi Aksa oldu. Kendisi gibi güzel ve önemli olan iki mescitle, Mescidi Haram ve Mescidi Nebeviyle beraber anıldı. Müslümanlık tarihi için önemli bir yapı olan bu mabet, Asya, Afrika ve Avrupa'nın tam ortasında bulunan Kudüs'te bulunmaktadır. Kudüs 'ü önemli kılan etkenlerin en büyüğü bu mescittir. Diyebiliriz ki günümüzde bazı topluluklar burayı ele geçirip Müslümanları ilk mescitleriyle vurmaya çalışmış ama başaramamışlardır. Başaramayacaklardır da zaten. Müslümanlar onlar için kutsal ve önemli olan her şeye, herkese sahip çıktıkları gibi mescitlerine, ilk mescitlerine de sahip çıkacaklardır.

Sonuç olarak Mescidi Aksa Müslümanların ilk mescidi, Kudüs de onu kucaklayan yer olarak insanlık için büyük önem taşımaktadır.

Kudüs'te, Eski Kent'teki Harem-Şerif'te, Kubbetü's-Sahra'nın hemen güneyinde yer alan ve İslâm'ın en kutsal yerlerinden biri sayılan cami. ... İlk biçiminin Bizans imparatoru I. İustinianos'un (hd 527-565) yaptırdığı bir bazilika olduğu kabul edilir. Hz. Ömer 638'de Kudüs'ü aldıktan sonra yapıyı, değişiklik yaptırmadan camiye çevirtti. Emevî halifesi I. Velid de (hd 705-715) çok büyük bir onarımdan geçirerek baştan aşağı yeniledi. ...

MESCİD-İ AKSA

Mescid-i Aksa Kur'ân-ı Kerîm'de şu şekilde geçer:
"Kulunu (Muhammed'i) bir gece Mescid-i Haram'dan (Mekke'den), kendisine bir kısım ayetlerimizi göstermek için, çevresini mübarek kıldığımız Mescid-i Aksa'ya (Kudüs'e) götüren Allah'ın şânı ne yücedir. Doğrusu O, işitir ve görür." Peygamber Muhammed ise Mescid-i Aksa hakkında şöyle demiştir:
"Yolculuk ancak şu üç Mescid'den birine olur: Benim şu mescidime (Mescid-i Nebevî), Mescid-i Haram'a ve Mescid-i Aksa'ya." [2] Bu hadis etrafında Mescid-i Aksa, Mescid-i Nebevî ve Kâbe ile birlikte üç harem bölgesinden biri olarak kabul edildiği için "Harem-i Şerîf" adını da alır.

KUDÜS GENÇLERİN MARŞI OLMALI!

Kudüs için kapılar kapalı dendi biz Müslümanlar'a. Mescid-i Aksa'nın sahibi biz olacağız hatta yıkacağız dediler. Göz yaşlarını akıtarak alacağız, kan akıtarak alacağız dediler. Bunu bize kimler söyledi? Gözlerindeki perdeleri bir gram bile aralamayanlar söyledi bize bunları. Hâlbuki açsalar o vicdan perdesini görecekler anaların gözyaşlarını, gençlerin ızdırabını, çocukların anlayışlarını.

Hep anlatılır biz gençlere Kudüs'e zulmün olduğunu, bombaların patlatıldığını, canların kırıldığını ama kimse neden bunun yapıldığını anlatamaz çünkü kimsenin dili varmaz anlatmaya ya da nedenini bir türlü anlayamaz. Anlasa bile sesini çıkartamaz kimse. Merak ediyorum, çocukların hakkını sonuna kadar savunan millet nerede? Kudüs'teki çocuklar çocuk olarak görülüyor mu da hakları savunulamıyor, sessiz kalınıyor. Kadına şiddete hayır diyenler nerede? Onlara göre şiddet coğrafyaya göre mi değişiyor? Hak ve hukuk doğru zamanda ve doğru yerde var olduğu sürece , insana hiç olmazsa insan olduğu için değer verilmesi gerektiği akıllara kazınınca bu milletin yüzü gülecek. Atılan her bir bombanın, vurulan her bir çocuğun, elleri semada dua eden ana babalara yapılan zulmün arkasından sessizce bakıp gülümsemek mutluluk olmamalı

Kudüs ve Mescid-i Aksa yıllardır süregelen bu zulme rağmen hala umutla biz gençleri bekliyor. Dünyayı yıkan toplumların beynini yıkamasına izin vermeyen gençleri bekliyor. "Zulmü alkışlayamam , zalimi asla sevemem ..." diyor milli şairimiz Mehmet Akif Ersoy. Asım'ın nesli dediği biz gençlere sesleniyor. Bize zulme karşı sessiz kalmamamızı öğütüyor.

Bize sorsalar Mescid-i Aksa neden önemli? Müslümanlar için neyi ifade ediyor diye. Bilemeyen çok sayıda insan çıkar çünkü zulüm insanın kendisine yapılmadıkça önemini anlayamıyor. Tüm insanlar kardeşler deyip kardeşinin canını yanmasına göz yumuyor. Zihinleri her zaman doğruyu düşündüğünü zannediyor ama çıkarlar doğrunun önüne set çekiyor.

Bize sorsalar Mescid-i Aksa neden önemli? Müslümanlar için neyi ifade ediyor diye. Bilemeyen çok sayıda insan çıkar çünkü zulüm insanın kendisine yapılmadıkça önemini anlayamıyor. Tüm insanlar kardeştir deyip kardeşinin canını yanmasına göz yumuyor. Zihinleri her zaman doğruyu düşündüğünü zannediyor ama çıkarlar doğrunun önüne set çekiyor.

Doğru bilinen yanlışlar uygulanıyor Kudüs'ün üzerine. Kudüs 'e zarar vererek sahip olmak istiyorlar ama unuttukları şey Kudüs'ün zaten bir sahibi olduğu. Kudüs İslam'a aitken neden hala zorla sahip olunmaya çalışılıyor? İlk kiblemizi, Mirac'ın durağını, Peygamberler şehrini elimizden almaya çalışıyorlar. Bunu sadece bugün de yapmıyorlar. Yüzyıllardır süregelen bu hak ile batının savaşı bitmiyor .Çünkü İslam var olduğu sürece Kudüs'ün sahibi var olduğu sürece yerini kimseye teslim etmeyecek.

Şimdi ise etrafı askerlerle çevrili bu kutsal mekan alışkın olduğu yalnız hak etmediği bu acıyı yeniden kaldırmaya çalışıyor. Ayakta kalmaya devam ettikçe örnek oluyor biz gençlere. Yılmadan, yıkılmadan, hala var olan inancını ispatlıyor bize . Sıra ise bizde.

Kudüs yeterince acı çekmedi mi? Yeterince kan akıtmadı mı? Biz sadece izleyelim diye mi yaşandı tüm zulüm? Acıdan beslenenler gibi değil de bir daha olmaması için ders çıkaralım diye tüm bunlar.Sessiz kaldıkça devam ediyor bu sıkıntılar . Evet tarih tekerrürden ibarettir ancak hatalar tekerrür etmemeli. Zulüm hatta gözyaşları tekerrür etmemeli. Sustukça ne olduğunu gördü bütün millet şimdi ise güç hakkının, söz hakkının sahibi olma vakti geldi.

Esra Nur KARATAŞ

YÜREĞİMİN DİĞER YARISI: KUDÜS

Müslümanların ve Yahudilerin kutsal mekânlarından birisi olan, Müslümanların ve Kudüs'ün kalbinde yer alan Mescid-i Aksa İslamiyet'in en önemli üçüncü kutsal mekânı sayılabilir. Kubbet-üs-Sahra yanında bulunan Mescid-i Aksa 17 kapı ve 4 minareden oluşur.

Müslümanların inancına göre Hz. Muhammed kutlu Miraç yolculuğuna buradan, Kudüs'ün kalbinden başlamıştır. Bu nedenle Mescid-i Aksa Miracın ilk basamağıdır. Hakikat göklerine yükselişin ilk durağıdır. İlahi aşkın soylu adresidir. Kur'an-ı Kerim'de Mescid-i Aksa hakkında şöyle bir bölüm vardır: "Kulunu (Muhammed'i) bir gece Mescid-i Haram'dan (Mekke'den), kendisine bir kısım ayetlerimizi göstermek için, çevresini mübarek kıldığımız Mescid-i Aksa'ya (Kudüs'e) götürün Allah'ın şânı ne yücedir. Doğrusu O, işitir ve görür." Mescid-i Aksa Müslümanlar için mirastır ve bu miras nesilden nesile Allah'a kulluk eden salih kullarına devredilmiştir. Mescit her zaman İslam'ın ilk kiblesi olma özelliğini koruyacak ve Müslümanlar daima buraya sahip çıkmaları gerektiğini hatırlayacaklar. Peygamber efendimiz de bir hadisinde Mescid-i Aksa'nın yolculuk edilmesi gereken üç mescitten biri olduğunu buyurmuştur. Mescid-i Aksa, bugün darmadağın olan ümmetin tükenmeyen hüznüdür. Türk Edebiyatı'nda "Yedi Güzel Adam" olarak değer bulan isimlerden biri olan Mehmet Akif İnan Mescid-i Aksa için hislerini: "Mescid-i Aksa'yı gördüm düşümde/ Bir çocuk gibiydi ve ağlıyordu/ Varıp eşiğine anlımı koydum/ Sanki bir yeraltı nehir çağlıyordu." dizeleri ile anlattı. Bu kalbi kırık mescidin hüznü hali her Müslüman gibi Mehmet Akif İnan'ı da derinden etkiledi. Mescid-i Aksa bizim için, Müslümanlık için çok önemlidir. Bizler için, Müslümanlar için, peygamber ve Allah için o mescide sahip çıkmalıyız. İslam dini için kutsal sayılan bu mekân doğru olan dine, İslam'a kalmalı. Bu yüzden o mescide bakmalıyız. Bakmalıyız ki oranın Mescid-i Aksa olduğunu hep hatırlayalım. Bakmalıyız ki bu mescidin Hz. Muhammet'den yadigar olduğunu bilelim.

Yine "Yedi Güzel Adam" dan Nuri Pakdil der ki: "Yüreğimin yarısı Mekke, diğer yarısı Medine. Üstünde bir tül gibi Kudüs vardır." İşte bu son sözdür.

Rumeysa GENEL 11/A

KUDÜS VE MESCİD-İ AKSA ÜSTÜNE DÜŞÜNCELER

Akdeniz ve Ölüdeniz 'in kuzey sınırları arasında yer alan Kudüs, mazisi altı bin sene evveline kadar götürebilen, dünyanın en eski şehirlerinin bir incisidir . Üç büyük semavi din (Müslümanlık, Hristiyanlık, Musevilik) tarafından kutsal bir şehir olarak kabul edilir. Mukaddes ve mahzun Kudüs; işte bu güzel söz hepimizi alır, götürür. Vicdanların kapılarını aralar, Kudüs 'ün sancısı tutsa bütün Müslüman bedenler hisseder. Kanadı kırılmış yaralı bir kartalı andıran Kudüs, ümmetin yetim coğrafyasıdır. Yüzyıllardan beri içine akıtmıştır ateşin, m gözyaşlarını. Kudüs kederliyse bize neşelenmek ve eğlenmek haramdır.

Kudüs deyince Mescid-i Akşa, Mescid – i Akşa deyince de Kudüs gelir akıllara. Kudüs'le ilgili rivayet edilen bir hadis vardır. Rivayete göre Ebu Zer el Gifari Hazretleri, Peygamberimize “Ey Allah'ın Resulü dünyada kurulan ilk mescid hangisidir?” diye sorduğunda Peygamber Efendimiz (sav) “Mescid-i Haram.” diye buyurmuştur. “Sonra hangisi ?” diye sorduğunda ise Peygamberimizden “Mescid-i Akşa (en uzaktır).” cevabını almıştır. Ziyaretler ancak üç mekâna yapılır; Mekke'deki Mescidü'l – Haram'a, Medine'deki benim bu mescidime ve Kudüs 'teki Mescid-i Akşa 'ya. İşte bunun için İsrail'e artık dur deme zamanı geldi ve tüm Müslümanların birlik içinde hareket etme vakti geldi!

Yıllardır süren bu işgale “Hayır!” demenin şimdi zamanıdır. Artık bütün bir İslam dünyasının sesini yükseltmesinin ve tüm cihana bu işgale son verilmesi ve Kudüs'ün özgürlüğüne kavuşturulması mesajını vermesinin tam zamanıdır. Bu şehri gözümüz gibi korumalı, yanında olmalıyız. Komşu komşunun külüne muhtaçtır. Bugün onlar bize, yarın biz onlara. Kudüs'te, Mescid-i Akşa'da dostluğun, barışın ve huzurun ikâme edilebilmesi için Ömer'in imanına, Yavuz'un fermanına , Hamid'in dermanına ihtiyaç vardır.

Zeynep GÖKKUŞ 11/A

SAVAŞIN ÇOCUKLARI

Elimde bir fotoğraf... Kalbim isyanda... Dalgalar sahile ağır ağır vuruyor sanki yorulmuşçasına... Küçük, minik bir erkek çocuk. Sahilde uyumuş kalmış gibi... Kırmızı bir tişört, lacivert bir şortu var ayağında... Sahilde yüzükoyun uzanmış dalgalar ağır ağır yüzünde oynaşıyor...

Ümran, Aylan, Galip bu isimler size ne çağırıştırıyor? Belki de birçoğumuz bu isimlerin kime ait olduğunu bilmiyoruz. Ümran bebek, kaldığı göçüğün altından saatler süren bir çalışma ile çıkarıldı. Göçük depremden değil atılan bombadandı. Göçükten çıkarılıp ambulansa bindirildiğinde her şeyden habersiz, etrafa bakıyordu. Aylan ve Galip iki erkek kardeş, belki onlar da yeni bir hayat umuduyla çıkmışlardı yola babalarının kucağında; Akdeniz'in derin suları bu iki kardeşe izin verseydi, ama... Vermedi.

"Küçükken ne güzeldi hayat! "diye serzenişlere şahit oluyorum bazen. Belki çok uzak, belki göz açıp kapamak kadar yakın bu mutluluk evreninin, nesi güzeldi mesela? Küçüklüğü, çocukluğu güzel yapan şey neydi? Hatıralar, masallar, annemiz, babamız, arkadaşlarımız, akrabalarımız, düşüşlerimiz, kalkışlarımız, düşlerimiz, hayallerimiz... Hangisi güzeldi? Çocuk karşılıksız, koşulsuz sever... Bu olmalı çocukluğumuzu güzel kılan duygu... Ne güzel, bir çocuğun geçmişinde yer bulabilmek, özlemlerle anılabilmek... Peki, insan çocukluğuna, hayallerine, oyunlarına, hatıralarına kısaca kendine sırt çevirebilir mi? Cevabı duyar gibiyim. Hayır diyorsunuz değil mi? Madem cevap bu kadar net, neden bu kadar kör, sağır, dilsiz neden hiçbir şey olmamış gibi tepkisiziz. Birbirine zıt iki kelime nasıl olur da bir araya gelebilir? Savaş ve çocuk... Çocuk oyuna, balona, dondurmaya, anneye babaya layıktır...

Top peşinde koşmak, ağaçlara tırmanmak, bir şekerle mutlu olmak demektir çocuk... Ya savaşın çocukları? Savaşın çocukları sonbahar geldiğinde dalından düşmüş yaprağa benzer, kopar gider dalından, savrulur oradan oraya... Rüzgâr, kendinin bildiği bir yöne alır götürür o minik gülüşleri...

Belki bugün, binlerce çocuk ip atlarken, top peşinde koşarken, saklambaç oynarken, uçurtma uçururken kör bir kurşunun kurbanı oldu. Saklandı çocuk, üstüne değan bir kurşunla, ebediyen hiç kimsenin kendisini bulamayacağı bir yere... Oyunda, ebe de biz olduk; yumduk gözlerimizi, kör olduk. Tüm dünyaya, tüm insanî, ahlaki, yaşamsal değerlere yumduk. Açacaktık gözlerimizi, açmadık. Açamadık. Biz gözlerimizi açamadık diye sahile balık yerine çocuk cesetleri vurdu.

Savaşı da başta oyun sandı çocuk. Çizgi filmlerde çocuklar hiç ölmezdi. Ama o, savaştan kaçmak için baharı yakalamak için girdiği denizde can çekişerek öldü. Kimsesi yok tutup kolundan yukarı çekecek. Kucağına alıp sarıp sarmalayacak. Belliydi yüzünden o da oyunda saklanmıştı ama ne olduysa bir türlü kendisi sobe diyememişti. Belki de bugün binlerce çocuk aklıktan guruldayan küçük karnını susturamadığı için can verdi. Belki de topladığı papatyalar annesinin başını taçlandırarakken mezarını süsledi.

Daha yazmadan o küçük elleriyle yazı, kader çoktan yazmıştı alın yazısını. Daha bilmeden okuma, salalar okundu semada. Oyuncak tutmadan elleri, silah kullanmayı öğrendi. Koşuşturmadan arkadaşlarıyla sokaklarda kahkaha atarak, arkasına bile bakmadan kaçması gerekti. Örtülmesi gerekirken üzeri sıcak yatağında yorganiyla, beyaz bir çarşaf çekildi ayakucundan başucuna.

Okul çantası olması gerekirken sırtında, savaşlar taşıyamayacağı yükler yükledi sırtına. Savaşın çocukları, kimsesiz, sessiz, habersiz... Ayağında bir çift ayakkabısı, üzerinde giyecek bir takım elbisesi, seslenecek bir annesi veya babası olmasa da, gitgide yeşeren umutları baharı yeniden getirecek eğer sağ kalabilirse. Bahar gelip de ağaçlar çiçek açtığında hoş bir koku yayılır etrafa. Bırakın buna benzesin çocuk, benzemesin daldan düşen yaprağa...

Peki, sen ey insanoğlu! Üç maymunu oynamaktan ne zaman vazgeçeceksin? Ne zaman gerçeklerin farkına varacaksın? Benim bildiğim bir savaş, bir çocuk ağladığında son bulur. Bir çocuk güler, her yer bahar olur. Barış olur. Bir çocuk gülerse umut olur, can olur... Bir çocuğun tebessümü bütün dünyaya ders olur...

Elimde bir fotoğraf... Kalbim isyanda... Dalgalar sahile ağır ağır vuruyorsanki yorulmuşçasına... Küçük minik bir erkek çocuk. Sahilde uyumuş kalmış gibi... Kırmızı bir tişört, lacivert bir şortu var ayağında... Sahilde yüzükoyun uzanmış, dalgalar ağır ağır yüzünde oynuyor... Babası, bot birden alabora oldu iki çocuğum elimden kaydı gitti, demiş... Koskocaman bir dünya, koskocaman gülümsemeler, küçücük bir yürek durunca gitmiş.

Fadime KOCABAŞ 12 A

TAK TAK TAK

NE ÇOK ACI
BIRIKTIRIYORLAR. ANCAK
GÖĞE SIĞDIRDILAR
BUNCASINI BAKSANA
GITTİKÇE ALÇALİYOR. BU
ÇOCUK YENİ DOĞMUŞ,
EPEY YILLANMIŞ, SEZDİM
KARA GÖK ONA DA
YAKLAŞTI. İZLE VE GÖR
ŞİMDİ ONLARIN EBU CEHİL
TAVIRLARINI. ÖTEDEN
GELEN YAŞANTILARIN
TAKLIDI TÜM
ÖMÜRLERİ... BU TAVIR
BIZI YIPRATİYOR.
BINLERCESİ TOPRAĞA
BOŞALTILDI DA GECEYİ
BÜYÜK BİR HÜRMETLE
AĞIRLAYAN ŞU ŞEHİR, BİR
AN OLSUN USLANMADI...

SONRA BİR
BAKTIM KI HEPSİ
YELKOVANA KÜSMÜŞ,
BILMEKSİZİN MANASINI
KOŞTURUYORLAR.
ÖZGÜRLÜK ADINA
PRANGALADILAR
KENDİLERİNİ HİÇ BİRİ
YELKOVANLA BARIŞMADI.
TOPLUMUN CEHALET DOLU
SIYAH SOKAKLARI BİLE
GÖLGELERE SIĞINDI. BEN
İSE BILMIYORUM, NEREYE
KOŞTURUYORLAR
GÖREMIYORUM.

DİLSİZ KALDIĞIM BU
ÇAĞDA CELLAT OLAMADIM
ONLAR ÇOKTAN CELLATLARINI
BULMUŞLARDI.
TAK TAK TAK... BAKIN ZAMAN
NASIL DA İLERLİYOR. HER TAK
SESİ UYUYAN İNSANLIĞIN
KAFASINA VURUYOR.
HİSSİZLEŞTİLER BUNDANDIR
BELKİ... ACABA MERAK
DUYGULARINI NASIL
YİTİRDİLER? BU ADAM BURADA
NE YAPIYOR? ASYA'NIN EN UÇ
KÖŞESİ NERESİ? HÜZÜN YÜKLÜ
VAGONLARI KAYDIRAN RAYLAR
EDASIYLA BU ŞEHİRİ
ALTIMIZDAN KİM ÇEKİYOR?
VE YİNE BEN BİR
TAVIRLA SİLKELENDİM.
HIŞIMLA SORUYORUM: "ÖLÜ
BEDENLER ÇAĞINDA MIYIZ?
UYUYAN BU BEDENLERİN
SORUMU DUYMAMASI EN
BÜYÜK HÜSRANIM OLDU.
DOKUNAMADIĞIM BU
BEDENLERLE KARŞILAŞMAK
BENİ ZİYADESİYLE
ÜRKÜTMÜŞTÜ ZATEN...
BEN YORGUNUM.

Zeynep Elif KARAMAN 10 A

BİR LİSELİNİN İDEALAR DÜNYASIYLA İLGİLİ DENEMESİ

Serpil MAYTI

Platon'un idealar dünyası teorisi, bilginin (gerçeklerin), tutsak edilmiş insanlar tarafından sadece gözlerinin önünde gördüklerinden ibaret olduğunu sanmaları üstüne kuruludur.

Platon tutsak edilmiş insanların -yani bizim- yaşayış biçimimizi anlatmaktadır bu teoriyle. Biz şu an dünyada birer tutsak olabiliriz. Gerçekleri sadece gözümüzün gördüklerinden ibaret sayabiliriz ama, diğer ikinci dünya (ölüm sonrası, cennet, cehennem, Allah) hakkında bir görüntüye sahip değiliz. Bilinenler var bu konuda. Bu bilgileri biz kendi beynimizde, fenomenler dünyamızdaki görsellerle canlandırıyoruz. Örneğin ikinci yaşamdaki "sonsuz" kavramı ile fenomen dünyasındaki sonu olmayan, matematikte pi sayısı, sayı sonsuzluğu, uzayın sonsuzluğu vb. düşünmemiz ikinci yaşamda zaman dilimini sonsuz olarak niteleyişimizle fenomen dünyasındaki sonsuz kavramı aynı olmayabilir. Bize sonsuz terimi ile anlatılmak istenen şey bizim bu dünyada öğrendiğimiz manadaki sonsuz olmayabilir. Uzayın sonsuzluğunu sunmamız şu anda uzayın sonuna gidemediğimizden, elimiz de gerekli araçlar olmayışından olduğu kadar, uzayın nereye kadar gittiği hakkında tam bir bilgiye sahip olmayışımızdan da kaynaklanmaktadır. Bunu idealar dünyası içinde kabullenmiş durumdayız.

Bence idealar dünyasına varmamız veya bir kısmına varmamız için ölmemiz, peygamber olmamız veya tam olarak kıyametin kopması lazım. Bu tanımların hepsi bizim anlamamız için hayatımıza dahil edilmiş olabilir. İdealar dünyasındakiler için bu kavramlar, bizim düşündüğümüz kavramlar olmayabilir. Kendimizin - insanların- belirlediği kavramlara göre, fenomen dünyasında hareket ediyoruz. Bir gün biri idealar dünyasına vardığını ve bize koyduğumuz duvarlar arasında yaşadığımızı, bu yaşadığımız dünya dışında da bir dünya olduğunu anlatmaya çalışsa çoğu kişi inanmayacaktır. İdealar dünyasına varmış biri için fenomenler dünyasında bulunanların düşüncelerini değiştirmesi mümkün değildir.

Fenomenler dünyasındaki bir insan ise idealar dünyasına varmış bir insanı fenomenler dünyasına geri getiremez. İdealar dünyasındaki biri, fenomenler dünyasındaki birinin nelere inandığını ve bu inanışlarının dışında da gerçekler olduğunu bilmektir. Örnekleme gerekirse şu an bir bilgisayarı ilk insanlara göstermiş olma şansımız olsaydı, çoğu kişinin bilgisayara tapacağına (iman edeceğine) emin olabilirdik veya o zamanın insanlarına eğer telefonu anlatmaya (dokunmatik telefonu) anlatmaya kalksaydık büyük ihtimalle zihninde olan kavramlarla telefonun nasıl bir şey olduğunu çözmeye çalışırdı ve elbette ki zihni çözümsüz kalırdı.

Steve Jobs akıllı telefon (dokunmatik telefon) yapacağını söylediği zaman, kimse böyle bir materyalin gerçek olabileceğini düşünmemişti. Çok yakın bir geçmişi olmasına rağmen günümüz insanı dahi böyle bir materyalin olmasına imkânsız gözüyle bakıyordu. Zaten çoğu şirket destek çıkmamıştır ama Steve Jobs pes etmez ve düşüncesinin, hayalinin peşinden gider. Telefonun tanıtımı sırasında Steve Jobs'un parmaklarını yakınlştırınca resmin küçülmesi ve uzaklaştırınca resmin büyümesini izleyen herkes şaşkınlığa uğramıştır. İnsanlar böyle bir nesnenin olabileceğini akıllarının ucundan bile geçirmemişler hatta büyücü olduğunu düşünenleri bile çıkmıştır.

İnandığı bir bilginin doğruluğuna körü körüne bağlanmak, insanoğlunun kendini geliştirmesini engeller veya yavaşlatır. Dünyanın içinde hareket ediyor olmamız, bilgili ve ileri olduğumuzu düşünmemiz, gerçeğin bilgisi içinde olduğumuz anlamına gelmiyor. Hiçbir zaman herkesten daha bilgili olduğumuzu düşünmemeliyiz. İnsanlar ezber olan bilginin (kabullenilmiş bilginin) dışına çıkan birini gördükleri zaman, ters tepki verip kabullenmek istemezler. İlk inandıkları bilgilere körü körüne bağlandıkları için o konu hakkındaki farklı düşünceleri hazmedemezler.

Dünyanın yuvarlak olduğunu söyleyen bilim insanının başına gelenleri hatırlayalım; bizim de at gözlüklerini çıkartma zamanımız gelmedi mi sizce?..

ÖLÜM KIZILI TABUTLAR

Gökyüzü denen şemsiyeye yapışmış birkaç yıldız gölgesi,
Soğuk hava karıştırmış bulutları, kokusu siyahın ölüm perisi,
Bir feryat yükseliyor bir çocuğun ağzından,
Çıglıklar arasında seçiliyor neşter misali öfkesi,
Sığındığını sandığı kanat ölümün davetiyesi.

Yere düşmüş bir kar tanesi,
Kızıla karışmış saniyeler içinde hepsi,
Güneşin kızılı olsa ya, en güzel tonlarında?
Rengi kan rengi, rengi cinayetin rengi.

Yalvarmak mıdır gözyaşı?
İnsan ne için ağlar?
İki-el ayrılırsa birbirinden, bir daha onları toprak bağlar.
Ölüm güzeldir derler lakin genç ölüme gökyüzü ağlar,
Bembeyaz bir ten, soluk mor dudaklar.
İnsan olsa olsa yaşanmamış ömre ağlar!

Yağmur yağınca seçilmez gözlerden yaşlar,
Oturmuş bekler bir çocuk kaldırım kenarında, sürekli ağlar!
Öfkesine yenilen sevgisi, içinde bir orman yanar.
Kül oldun çocuk, söyle şimdi sana kim ağlar?
Kanında bir cinayet dolaşır, renkleri ölüm kızılı tabutlar,
Gökyüzü denen şemsiyeye yapışmış yıldız gölgesi ağıtlar.

"SENI DE
VURURLAR BİR
GÜN EY ACI"

**Herkesin bir hikâyesi var ve hiçbir şey
göründüğü kadar tozpembe değil.**

**Her gülen ağlamıyor, her mutlu olan
üzülmüyor diye bir şey yoktur. Fırtınalar insan
hayatlarının doğal gerçekleridir ve öyle bir
gizler ki içindeki o fırtınayı insan, başka hiç
kimse bilemez. Hayat, sen istemeden, seni bir
hortum içeriği gibi tahmin etmediğin yerlere
sürükler. Bu sürüklenme sırasında hayatın
altüst olur, baş aşağı gelir tüm hayatının
düzlükleri, sığınma noktaların... Ama olmaz,
tekrar eski haline getiremezsin, bazı şeyleri
değiştiremezsin. Peki, o zaman ne yaparsın?
İlk zamanlar zor gelir ama sonra yavaş yavaş
bu yeni hal üzere günler geçer, günler yine geçer
ve sen alışırsın. Gözlerin karanlıklarda griyi, gri
alanlarındaysa gittikçe beyazı gözler durur.
Benim hikâyem de tam olarak böyle.**

On yaşında, tedavisi olmayan genetik hastalığım FMF'in teşhisinin koyulduğu gün, o gün, başladı benim hikâyem. Fırtınalarım, savruluşlarım, beyazı arayışlarım hep on yaşımda başladı. Önce anlayamadım bu hastalığın ne olduğunu, hayatımdan neler götüreceğini bilemedim. Çünkü daha çok küçüktüm, ben de herkes gibi güle oynaya büyüyecektim. Arkadaşlar edinecek, onlarla hayaller kuracak, kendiminkileri onlara anlatacak, onları ortak edecektim. Ama sonra, kocaman bir karanlık: Adı FMF...

Bilemedim küçüktüm, ne götürecekti bu hastalık benden? Önce hayallerimi aldı, vazgeçmek zorunda kaldım onlardan, sonra alışmak zorunda kaldım canımı yakan birçok şeye.

Bu hastalıkla hastanelerde hastaların psikolojisini öğrendim, iki koluma da açılan damar yolları ve bitmeyen ağrılarımın yaşamaya başladığımda. Acının bile canımı acıtamadığı anlar yaşadım, doktorların çaresiz bakışlarını fark ettiğimde. Haftalarca hastanede yattım, ağrılarımı dindiremediler. Derdime derman olamadılar. Pes etmek istedim. Bu yaşta bu kadar acı! Allah'ım ne çok acı ve ne kadar fazla... Her şey gün geçtikçe zorlaşıyordu. FMF denen hastalığım yetmiyormuş gibi psikolojik tedavi de başlanmıştı. Gençcik, tazelik bir kız çocuğuydum, içim içime sığmaz zamanları yaşamalıydım fakat ben, takviye ilaçlarla ayakta duruyordum.

Otuz beş kiloya kadar düşmüştüm, adeta bir mum gibi eriyordum. Peki, nereye kadar ve ne zamana kadar böyle devam edecekti? Ben -ruhum ve vücudum- bir savaşın içindeydim ve bu savaşta yenileceğimi bile bile savaşıyordum belki de. Sabahlara kadar başımda bekleyen annemin: Gececek kızım, geçecek yavrum! diyen o müşfik sesini duymasam herhalde ayakta kalamazdım. Gececekti, annem öyle demişti çünkü ve onun geçecek demesi benim sihirli gücümdü...

Güçlü tutan tek şeydi beni.
Yeniden iyi olmak fikrini
doktorlarım iç dünyalarında
imkânsız olarak dillendiriyorlar;
bana ise bu gerçeği, biraz zor
süreç ,sabır gerekiyor, yol uzun,
güneşin doğması için zamana
ihtiyaç var, diyerek anlatmaya
çalışıyorlardı. Ama gene de güneş
doğacaktı, direndim. Hastaneden
çıktım. Lakin bu savaşı benim
kazandığım anlamına gelmezdi.
Üstelik bir de hastane
koridorlarının dışında da bir
yaşam vardı, okulum vardı
örneğin. Eğitimimden geri
kalmama yol açıyordu hastalığım;
haftalarca okula gidemediğim
zamanlarım oluyordu. Koyduğum
hedeflerim teker teker yıkılıyordu.

Hastane benim okulum, evim
olmuştu. Belki ben matematik,
edebiyat vb. dersler görmüyordum
ama edebiyat yerine hayatın acı
yüzünü okumayı öğreniyor, hastane
işlemlerinin hangisinde acıyı kaç kez
çarpmam gerektiğini matematik
dinlemeden öğreniyordum. Hastane
koridorlarının kokusuna bile
alışmıştım artık. Hastane koridorları
ilaç değil, acı kokarmış ve acının
rengi de siyah değil simsiyahmış,
bunu öğrendim.

5 Mart 2018... Saat 12.59...
Yine bir hastane zamanı... Beyazı
aradığım zamanlar. Dışarda bahar,
içerde hastane sancıları... Canım
acıdı ama ben güldüm. Dokunsalar
ağlayacaktım belki ama yine de
güldüm. Ah bu acı çekme duygusu,
insanı filozof yapıyor adeta. İnsan
her gününü son günü gibi yaşamalı
diyenler haklıymış. Acı duygusu ve
birden fark etmek... Ne garip...
Keşke gülerken fark edebilse insan
hayatı! Birden her şey anlamlı
gelmeye başladı 5 Mart günü bana.
Her şeyi ayrıntısına kadar inceledim.

Sevdiklerime sarıldım, yüzlerine iyice baktım.
Sevdiklerimin ellerini sımsıkı tuttum çünkü o
eli bırakabilirdim. Sedyemin etrafında bulunan
tüm sevdiklerimle bir daha görüşemeyecekmiş
gibi vedalaştım. Tüm risklerin farkındayım,
korkuyorum. Ya çıkamazsam bu
sefer? Benden başka herkes ameliyathanenin
kapısı önünde kaldı, ben ise içeri
girdim; gülerken el sallayarak girdim. Yattığım
o rahatsız edici sedyede uzun uzun tavanı
seyrettim. Aldığım o nefesin değerini anladım.
Yaşadığım her güzel günü aklıma getirdim.
Sanırım artık pes etmek istiyordum. Bu kadar
ağrıyı, acıyı kaldırmak çok zordu artık,
yorulmuştum. Ölümüne hazır girmiştım o
ameliyathaneye.

Anladım.Yıllardır savaştığım hastalığıma her ne kadar dirensem de ameliyathanenin masasına düşen gözyaşlarım pes ettim duygusunu doladı tüm bedenime. Oysa hayır, ben çok güçlüydüm. Yoksa... Bana mı öyle geliyordu? Annemin, babamın, diğer sevdiklerimin yanımda olmadığı bu dakikalarda hastalığım birden daha mı heybetli hale gelmişti? Kendimi mi kandırıştım yoksa? Yoksa güneş son kez mi doğmuştu bugün benim için?

Birden yumuşacık bir ses: Hey prenses, hadi bakalım ben seni böyle yılgın ve bezgin görmeyi hiç istemiyorum; diren bakalım! Daha doğacak güneşler var hayatına dedi. Belki de hala kaybedeceğimi bile bile savaşıyorumdur, kim bilir? Acıyı her zerresine kadar tattım. Hiçbir serum ağrımı kesemedi. Saatlerce ağladım ama bu da geçiremezdi. Ben ağrılara alışmıştım, iğnelere her şeye. Benim asıl acım kalbimdeydi. Benim asıl acım omzumdaydı. Omzumda kaldıramayacağım yüklerim vardı. Her "geçmiş olsun!" dediklerinde kalbim acıyordu. Geçmeyecek ve bana hâlâ geçmiş olsun diyorlardı. İnanmıyorlardı bana. Yaşadıklarına, çektiğim ağrılarına. Peyami Safa ne güzel demiş " Büyük bir hastalık geçirmeyenler, her şeyi anladıklarını iddia edemezler.

Bir, iki, üç, dört, beş...

Yine direndim. Beşe kadar bilinçli bir direniş beşten sonra ilaçlar yardımıyla bilinçsiz bir direniş ama işte ayılma odasıdayım ve o ses: Aç bakalım gözünü prenses, nefes al, nefes al hadiii diyerek uyandırdı beni. Demek hala son nefeslerim değilmiş ameliyata girerken aldıklarım; tekrar hayattayım ve her nefesim beni daha sıkı bağlıyor hayata. Umudum nefeslerimle tazelendi. Çıktım ameliyathaneden.

Hayallerimiz ve umudumuz bizleri ayakta tutan şeylerdir. Bu dünyada ne zaman bir umut ışığı bulsanız onu söndürmek isteyen birileri ya da bir şeyler olur, sınav da budur. Her şeye rağmen umudunu kaybetmemek, yenilmemek ve direnmektir hayat aslında. Öldürmeyen şey güçlendirir. Her şeye rağmen şükretmeliyiz, kötünün kötüsü de vardır bilmeliyiz. Acılar bizi olgunlaştıran şeylerdir, bizi büyüten şeyler. Canının yandığı kadar güçlü, çektiğin acı kadar gerçeksin. Sana inanmayanlar olabilir, inanmasınlar bırak. Düştüğünde seni kaldırmayacaklar olabilir, kaldıracak insan da bekleme. Allah kuluna kaldıramayacağı yükü vermezmiş. Her zaman bunu söyle kendine. Adım atamayanlar, konuşamayanlar, dünyadaki onlarca güzel şeyi göremeyenler var. Ne olursa olsun şükretmeliyiz. Eğer hala nefes alıyorsak çok şanslıyız demektir, hala her şey için bir şansımız var demektir. Hiçbir acı sonsuza dek sürmez, yeniden acır ama sonsuza dek sürmez. Yaşın değil, yaşadıkların öğretir sana hayatı. Ben de sanırım hayatı ve gerçek anlamını bu hastalığın bana getirdikleriyle öğrendim. Yaşım küçük belki ama yaşadıklarım, ya yaşadıklarım?...

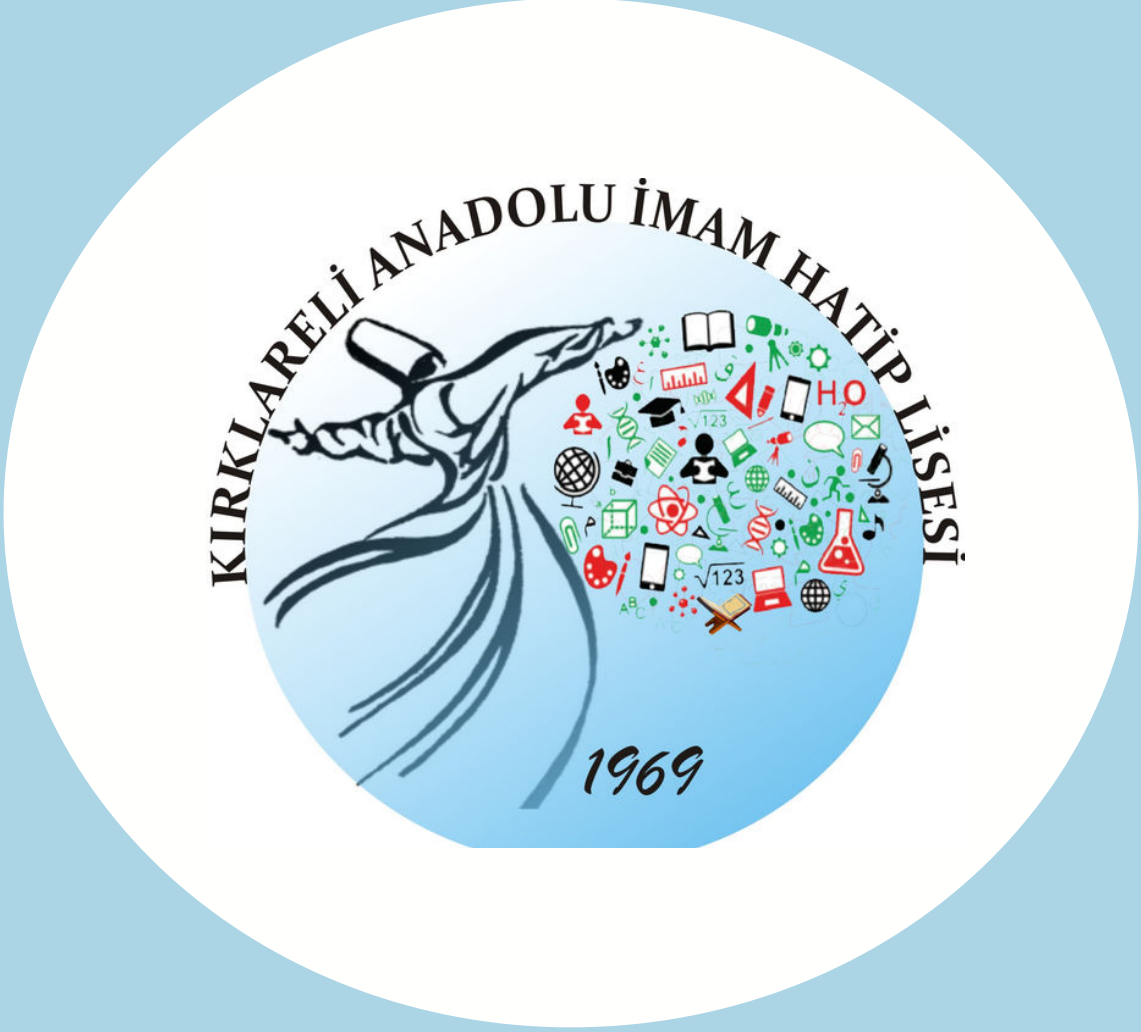

Hilal PARLAK 10/8

SAYI 1

BİR ÖĞRENCİ DERGISİDİR

HÜNNAP

**KIRKLARELİ İMAM HATİP LİSESİ
(FEN VE SOSYAL BİLİMLER PROJE OKULU)**

BİLİM

SANAT

TEKNOLOJİ

KAIHL

*hayata değer
katar*